

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

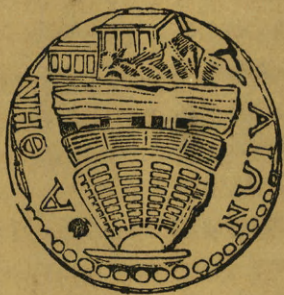
ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΔΑΠΑΝΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. ΕΤΟΣ Α'. 1863. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. ΤΕΥΧΟΣ Θ'. ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ.

τιμή έναυσια τῆς ἐφημερίδος ἐκ δώδεκα
τευχῶν προκαταβλητέα δραχμαὶ 20.
τοῖς ἑταίροις δὲ τῆς ἀρχαιολ. ἐταιρίας 12.
μοναδικὰ τεύχη δὲν ἐκποιῶνται.

πᾶσα σχέσις ἀφορῶσα τὴν ἀρχαιολογικὴν ἐ-
φημερίδα, εἴτε προφορικῆ εἴτε ἐγγραφῶς, γίνε-
ται διὰ τοῦ ἐκδότου Ἀθ. Σ. Ρουσοπούλου
τακτικοῦ καθηγητοῦ τοῦ πανεπιστημίου.

καὶ τῶδε κέρδει κέρδος ἄλλο τίχεται.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΔΑΚΩΝΙΑΣ.

ἐξεδόθη τῇ 10 Ἰανουαρίου.

1863.

APLICATIONE PHIMELZ

ER 117092711

1880

THE EX AOBZIEZ PHIMOLKREZ ETIMELZ

PHIMOLKREZ ETIMELZ

HERBOSZ B. ELOS A. 4281

Faint, illegible text lines on either side of the central seal, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

EX 101112

ER 101112

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΔΑΠΑΝΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. ΕΤΟΣ Α'. 1862. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. ΤΕΥΧΟΣ Θ'. ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ—ἐπιγραφὴ ἑλληνικὴ ὑπὸ Πιπτάκη, τοῦ ἐκδότου καὶ Σεμιτέλου.— ἔκθεσις ἀνασκαφῆς κατὰ τὸν ἄγιον Σώστην ὑπὸ Κουπιτόρη, Σαλαμανοῦ καὶ Πετμεζᾶ.—Βάσις Μενάνδρου ὑπὸ Περβάνογλου. ποικίλα ὑπὸ τοῦ ἐκδότου.—

Α' ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ.

ἀ ἐκ τοῦ διονυσιακοῦ θεάτρου.

ἀρ. 211.

Ἡ Οἰνητὶς Φυλὴ διὰ τῶν ἀγωνισαμένων χορῶν Διονυσιακῶν, τὸν Ἄρχοντα καὶ ἀγωνοθέτην Διονυσίων Γάϊον Ἰούλιον Ἀντίοχον Ἐπιφανῆ Φιλόπαππον Βησαιέα τῆς εἰς ἑαυτὴν εὐεργεσίας ἕνεκα. Ἐδίδασκε Μοιραγένης, ἐχορήγει Βούλων οἱ Μοιραγένους Φιλάσιοι

Ἀπολλώνιος Ὀῆθεν, Τέρπνος Γναίου, Εὐφρόσυνος Μηνοφάνου, Πάμφιλος Καρποδώρου ἐπεστάται Ἀμφετίδης Λακκιᾶδης, Εἰσίων Βούλωνος Ἀχαρ[ν]εῖς Φᾶυστος Γλαυκίου Μενάνδρος Ἀρχικλῆς Λακκιᾶδης, Φιλοκράτης Σωκράτης, Δημήτριος Μενέου, Ὀῆθεν Ἀπολλώνιος Ἐπι[κτῆ]τε [Μενάνδρου]

Φυλάσιοι Εὔνοος Ἀχαρνέως, Ἀσκληπιάδης Πανκράτου, Ἐρμίας Ἀπολλωνίου, Ἐπίκτητος Ἀπολλωνίου Ἐχόρευον Ἐράτων (Ἐράτωνος) Φυλάσιοι, Ἀφροδίσιος Ἐπιγένους, Ἰάκινθος Ζωΐλου, Θριάσιοι, Ἐπιχάρης Ξέ[ν]ου Ἐϋ[λ]ει[φ]ήτης, Μητροδώρος Πρίμου, Πατρόβιος Ἀλεξάνδρου, Μουσικὸς Κλέωνος ἐμελοποιεῖ Μενίσκου Κολωνῆθεν Φιδίας Ἀφροδίσιος, Μουσαῖος Βούλωνος, Μένιππος, Ἀπόλλωνιος Μουσικὸς

Γέγραπται ἐπὶ βάρου λίθου τοῦ Ὑμηττοῦ. Εὐρέθῃ τὸ 1862 Ἰουλίου 20 εἰς τὰς ἐν τῷ Διονυσιακῷ θεάτρῳ ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφὰς τῆς ἀρχ. ἐταιρίας, τὸ ὕψος τοῦ βάρου εἶναι 0,53 τὸ δὲ μῆκος 0,03. Ἐπὶ τοῦ βάρου φαίνονται τὰ κοῖλα ἐν οἷς αἱ πατοῦσαι τοῦ ἀνδριάντος ἐστηρίζοντο· αἱ πρῶται ἑπτὰ γραμμαὶ εἰσι μεγαλειτέροις γράμμασιν γεγραμμένα, αἱ λοιπαὶ μικροτέροις. Ἄπαντα τὰ γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς εἰσι κεκοσμημένα ποικιλμασι. Εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν δ' ἐγχαράκτης λαμβασθεῖς ἔγραψε δις Ἀγων Ἀγών· εἰς τὸ αὐτὸ λάθος περιέπεσε καὶ ἐν τῇ 13 γραμμῇ· γράφας ΕΥΛΕΙΦΙΑΗ-

ΤΟΣ ἀντὶ Εὐφρήτης, ὁμοίως ἐν τῇ ἐνάτῃ γραμμῇ ἔγραψε ΑΧΑΡΕΙΣ ἀντὶ Ἀχαρνέων· ὁ εἰς τὴν δευτέραν γραμμὴν ἀναφερόμενος Διονυσιακὸς χορὸς εἶναι πιθανῶς ὁ αὐτὸς τῇ Σικίνῳ καλουμένη ὀρχήσει, ἣν φασιν πρῶτον ὀρχήσασθαι φρύγες ἐπὶ Σαθαζίῳ Διονύσῳ.

Ὁ εἰς τὴν πέμπτην γραμμὴν σημειούμενος Γάϊος Ἰούλιος Ἀντίοχος Ἐπιφανῆς Φιλόπαππος εἶναι ἀπόγονος ἐκείνου τοῦ Φιλοπάππου, οὗ τὸ Μαυσωλεῖον ἴσταται ἐπὶ τοῦ λόφου τοῦ Μουσειοῦ. Καὶ ἐκεῖνος ἐν τοῖς Σαραπίωνος ἐπινικίαις, τῇ Λεοντίδι Φυλῇ τὸν χορὸν διατάξας ἐνίκησεν, ἔσχε δὲ ὁ ἀγὼν ἐντονωτάτην ἄμιλλαν (ὡς ἐκφρά-

ζεται ο Πλούταρχος) αγωνοθετούντος ἐνδόξως καὶ με-
γαλοπρεπῶς Φιλόπαππου τοῦ βασιλέως, ὡς οὗ τῆς ἐπι-
γραφῆς ταύτης Φιλόπαππος, ὃν ἡ παρούσα δὲν ὀνομάζει
πλέον βασιλέα, ὡς ἡ πρώτη ἢ δημοσιευθεῖσα ἐν τῇ συλ-
λογῇ Βοικίου ὑπ' ἀριθ. 362, ἠγωνοθέτησε, διαγωνι-
σαμένων τῷ Διονυσιακῷ χορῶ τῶν νέων τῶν Δήμων
τῆς Οἰνηίδος Φυλῆς, καὶ οἱ μὲν ἄλλοι Δῆμοι οἱ ἐν τῇ
ἐπιγραφῇ ταύτῃ ἀναφερόμενοι ὡς Φυλῆ, Ὁ α, Λακ-
κιάδαι (ὡς γράφεται ἐνταῦθα) Ἀχάρναι, Θρία, ἀ-
νάγονται τῇ Φυλῇ ταύτῃ· ὁ δὲ ἐν τῇ 14 γραμμῇ σημειού-
μενος Δῆμος Κολωνός, ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς τῆς συλλο-
γῆς τοῦ Βοικίου καὶ ἀλλαχοῦ, ἀναφέρεται εἰς τινὰς
μὲν τῇ Αἰγηίδι, εἰς ἑτέρας δὲ τῇ Ἀντιοχίδι εἰς ἄλλας τῇ
Λεοντίδι καὶ εἰς τετάρτην τῇ Πτολεμαίδι τάσσεται, μόν-
ον δὲ ἐν τῇ παρουσίᾳ τῇ Οἰνηίδι καταριθμεῖται.

Ὁ ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐπιγραφῇ Κολωνός ὡς Δῆμος ἀνα-
φερόμενος εἶναι τάχα ὁ ἐν πόλει Κολωνός ὁ ἀγοραῖος; ὅς
ἦν Δῆμος, ὡς περ ἦν καὶ ὁ ἔξω τῆς πόλεως ἱππείος Κολ-
ωνός, διότι ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς ὁ Κολωνός εὐρηταί τασ-
σόμενος τῇ Αἰγηίδι, Λεοντίδι, Ἀντιοχίδι, εἶτα τῇ Πτολε-
μαίδι Φυλῇ ἐν τῇ δὲ παρουσίᾳ ἐπιγραφῇ τῇ Οἰνηίδι ἀναφέ-
ρεται, ἦσαν ἐπομένως δύο Δῆμοι διὰ τοῦτο καὶ διάφοροι
ὁ τύπος τῶν τοπικῶν, οἷον ἐκ Κολωνοῦ, Κολωνῆθεν, ἐκ
Κολωνέων, ἀλλὰ περὶ τούτων ἐν τῷ περὶ Δήμων λέξομεν.

Καὶ τὸν Φιλόπαππον τῆς ὑπ' ἀρ. 362 ἐπιγραφῆς τοῦ
Βοικίου, ὅς ἠσχάσεν τὸν Δῆμον, ὡς περ καὶ τὸν τῆς πα-
ρούσης Φιλόπαππον, οἱ ἐχορήγησαν καὶ ἠγωνοθέτησαν,

ὁ μὲν τῇ Φυλῇ Λεοντίδι, ὁ δὲ τῇ Οἰνηίδι, φυλαὶ εἰς ἅ-
σεται ὁ Δῆμος αὐτῶν Βήσα, ἐμφαίνουσι ταῦτα πο-
λυπλοῦτους καὶ γενναίους.

Εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ὡς περ καὶ εἰς τὰς ὑπ' ἀρ.
586 (καὶ Βοίκ. 368) τῆς Ἀρχαιολ. ἐφημερίδος ὁ δῆμος
Λακκιάδαι δυσὶ κκ γράφεται, ἐν ταῖς ἀρχαιοτέραις δὲ τῶν
ἐπιγραφῶν ἐνὶ Κ. εὐρηταί γεγραμμένος· τὸ εἰς τὴν 7·
γραμμῇ κύριον ὄνομα Βούλων οὐ πρῶτον ἐνταῦθα
εὐρηταί.
Κ. Σ. Πιττάκης.

ἀριθ. 212. (ὄρα πίν. ΑΒ'. ἀρ. 2)

Διονύσιος.

ἐπὶ βάρου πεντελικῶ. τὸ ὕψος αὐτοῦ 0, 63, τὸ πλά-
τος ἄνω ὑπὸ τὸ γέισωμα 0, 44 κάτω 0, 45, τὸ πάχος
0, 90.

ἀριθ. 213. (ἐν πίν. ΑΒ'. ἀρ. 3.)

Διομήδης.

Δημήτριος Πτελεάσιος

ἐποίησεν.

ἐπὶ βάρου διμηττείου, οὗ τὸ ὕψος 0, 64, τὸ πλάτος
ἄνω 0, 57, κάτω 0, 62, τὸ πάχος ἄνω 0, 51 κάτω 0, 52½.
ἀμφότερα διὰ χειρὸς Ι. Γ. Π. πρὸς τῆς παρουσίας ἐφημ.
σελ. 158. κείνται δὲ νῦν ἐν τῷ θεάτρῳ πλησίον τῆς θέ-
σεως ἐν ἣ εὐρέθησαν κατὰ τὴν σκηνήν.

Ῥουσόπουλος.

β' ἐκ τῶν τοῦ Κατηφόρη.

ἀρ. 214. (ὄρα πίν. ΑΓ'. 1)

Ἄγαθῇ τύχῃ!

Ὁ κοσμητὴς τῶν ἐφήθων ἱερεὺς βούτυπος
Λακρατείδης Εὐτυχείδου Ἀζημιεὺς τοὺς ἐπὶ Φλ.
Σωσιγένου ἄρχοντος ἐφήθους ἀνέγραψε.

5 Ἐρεχθείδος·
θεόφιλος (θεοφίλου) Ἄναγυ.
Ὀνέρατος (Ὀνεράτου)
Ὀνήσιμος (Ὀνησίμου) Κηφ.
Ἰαρις Ὀνησίμου Κηφ.
10 Ἡρακλείδης Ὀνησίμου Κηφ.
Θρ]έπτος (Θρέπτου)
. .]μος Θρέπτου
Ἀλέξανδρος Ζωσίμου
Εἰσι]δοτος Μενάνδρου Κηφ.

Ἐπένγραφοι·
Κράτερος Φιλουμέ.
Πό. Αἴλι. Σώτας.
Ἐπάγαθος Παράλου
Ἐπικράτης Ἀθηναίου
Ὀνησᾶς Ἐλευσᾶ
Ἐπαφρόδειτος Δημητρίου
Φιλέταιρος Εὐπόρου
Λικίνιος Ὀρτυξ
Λικίνιος Ἀρκεσίλαος

115

120

15	'Επίκτητος Πολυδεύκουσ Λαμ. Ζώσιμος Τρύφωνος Σουθρί. Μηρόφιλος (Μηροφίλου) Γαμίων Συμφόρου Τύχαρος Μουσαίου	Λικίνιος Φιλέταιρος 'Ερμῆς 'Υγείνου Ζώσιμος (Ζωσίμου) Σχ. Ζώσιμος (Ζωσίμου) 'Αγρ. Κορ. Ζώσιμος	125
20	Εὔφημος Μουσαίου Αἰγεΐδος· 'Αγαθοκλῆς ('Αγαθοκλέους) 'Εστιαίουθων Εὔκαρπος Εὔανγέλου Γαρ. Εἰσιδώρ[ο]ς Σχύμνου Γαρ.	Καλόκαιρος (Καλόκαιρου) Κάλλιπος Ζωσίμου Στέφανος (Στεφάνου) Κρήσκης (Κρήσκεντος) Μάρ. 'Υγείνος	130
25	Παν διο νιδος· Πό. Αἰ. Νεικοκράτης Παιανιεύς Μάξιμος Σα τύρ ου Παι. Λύκος 'Επαφροδείτου Κυδ. Καλλιγένης Εἰσιδότου Κυθή.	'Αγαθόνεικος ('Αγαθονείκου) Κάρπ[ος] (Κάρπου) 'Αβάσκαντος Νείκωνος 'Απολλώνι[ος]. 'Ηρακλείδο. Μεγιστόδωρος 'Ηρακλείδ[ου]	135
30	Πολύμνηστος Καλλίου Λεοντίδος· 'Απολλώνιος 'Αφροδείσιου Λευ. Διονύσιος 'Αφροδείσιου Λευ. Εἰσιδώρος 'Αφροδείσιου Λευ.	'Αντίοχος Μεγιστοδώρο υ Σωτίων Διονυσίου 'Ραλανός ('Ραλανοῦ) 'Απολλώνιος ('Απολλωνίου) 'Ερμᾶς ('Ερμᾶ)	140
35	'Απολλώνιος 'Αντίοχου Χολ. Εὔφροσύνης (Εὔφροσύνου) Θεογένης (Θεογένου) Λευκο. Πτολεμαΐδος· Τελεσφόρος Σωτηρίδα Προσπάλ.	Εὔπορος 'Αρισταίου 'Αριστᾶς ('Αριστᾶ) Καρπόδωρος (Καρποδώρου) 'Υγείνος 'Αφροδείσιου Σπένδων 'Ασιατικοῦ	145
40	'Οκτάβιος Φαυστεινιανός 'Ιστλῆ. 'Αθήναιος Βερ. 'Ερμογένης ('Ερμογένου) Φλυ. Ζωσᾶς 'Ερμογένου Φλυ. 'Αλκιβιάδης Φαυστεινού Φλυ.	Κλ. Πλήρεςσις Εὔκαρπος (Εὔκάρπου) 'Ωρά. Παναθήναιος Εἰσιτών Διονυσίου Μάξιμος Προσδοκί.	150
45]ινος (. ινου) Φλυ. ?.....]ηγλιανός Κον. ?.....]νός 'Α]καμαντίδος·	Εὔνοος Κράτωνος 'Αντώνιος 'Ονήσυλος Εὔστος 'Αττικοῦ Διονύσι[ο]ς Ζωσίμου Μάριος 'Αφροδείσιος	155
50	'Α]ττικὸς Στράτωνος Σφήτ. Διονύσιος (Διονυσίου) 'Ηρέ. Κράτων (Κράτωνος) Θε]ξένος (Θεο]ξένου) Θορή 'Επίκτητος Ζωσίμου. .Ιούλ. Εὔπορος	Δῶρος (Δώρου) Φειδίας (Φειδίου) 'Αλέξανδρος ('Αλεξάνδρου) Ε]ῦπορος (Εὔπόρου)ς Διονυσί[ου]	160
55	Κόρινθος Γυμνίκου 'Αδ]ριανίδος· 'Αγρίππας 'Αρτεμιδώρου 'Ιται. 'Α]ρτεμίδωρος ('Αρτεμιδώρου) 'Ιται. 'Ελε]υσείν[ο]ς ('Ελε]υσεινίου) Δαιδα.	'Αριστόδο[υ]λο]ς 'Ερμ[έρ]ωτος Φίλων 'Υμνίων ος 'Αθηνόδωρος ('Αθηνοδώρου) Εὔγαμος (Εὔγάμου) 'Ιάσων ('Ιάσονος)	165
60	'Επᾶ]γαθος 'Αττικοῦ Παμ.	'Ερμέρωσ 'Ραδινοῦ	

	Ε]υστόδωρος Είρηναίου Σκαμ.	Ἐρμῆς Ἀπολλωνίου	
	Πα]ράμονος Ζωσίμου Παμ.	Ἀγάθων Εἰσιδώ[ρου	
	Ο]ϊνόφιλος Εὐδοκιανῶ Φηαι.	Πό. Αἰλ. Θησεύς	
	Σό]μφορος Ἀγαθίου Οἰναῖ.	Δημήτριος (Δημητρίου)	170
65	Οἰνεῖδος	Ἀντίγονος Ἀσκληπιάδου	
	Ξε]νοκράτης Εὐνόος Ἀχαρ.	Ἀλέξανδρος Εὐν[...?	
	...]ων (...ωνος) Ἀχαρ.	Κότυς Πρέσκου	
	Βά]ρχιος (Βα]ρχίου) Ἀχαρ.	Ἀγάπητος Ζωσίμου	
	Εὐ]φράνωρ (Εὐ]φράνορος) Περιθοῖ.	Σωσίθιος Βασιλε[...?	175
70	Σκ]άμανδρος Σωκράτου Ὀη.	Σωζόμενος (Σωζομένου)	
	...]ύστος Ποσειδωνίου	Εὐφρόσυνος Σω[...?	
	Πο]σειδώνιος (Πο]σειδωνίου)	Γέλως Ζωσίμου	
	Κε]κροπίδος	Δωριεύς Ψάμμου	
	...]ος Ἀσκληπιάδου Μελι.	Εἴτωνος Σωτόχου?	180
75	...]ιος Ἀσκληπιάδου Μελι.	Ἀριστᾶς (Ἀριστᾶ)	
	Πολύκ]τητος (Πολυκ]τήτου) Μελιτεύς	Γάιος Ἰούλιος Ηλ[...?	
	...]ος Πολυκ]τήτου Μελι.	Λούκιος Σκουδ[...?	
	...] Φιλέου Μελι.	Φρόντων Εὐτόχου?	
	Σκέπτων Ἀμεθ[ύστου	185
80	Ἴπποθωντί]δος	Ζωσίμος Κελάδου	
	Δ]ιον[υσόδω]ρος Συνφε. Πετ.	Κλ. Βρέμων	
	Ἀφροδείσιος Ἀσκληπιάδου.	Τρόφιμος Εἰσιδ[ώρου?	
	Δαι]δαλος (Δαι]δαλού) Ἀζη.	Ἔρωσ Λυσ[...?	
	Εὐ]καρπος Δαι]δαλού Ἀζη.	Ἐρμείας Ἀρτέμωνος	190
85	Αἰαντί]δος	Εὐκαρπίδης Καλλικράτους	
	Ἀθηνόδωρος	Ἀγαθᾶς Μουσίου	
	Ἰ]γεῖνος ὁ καὶ Λάμπρος Μαρα.	Ἀγαθόπους (Ἀγαθόποδος)	
	Εὐ]κλειδης Σώζοντος Φαλη.	Εὐτυχος Ἐπιγόνου	
	Ἀ]γάθων (Ἀ]γάθωνος) Μαραθώνιος	Ἐπικτητος Εὐκάρπου	195
90	Τιτιανός Εἰσιώνος Φαλ.	Ἐπικτᾶς Συμφᾶ	
	Ἀ]ττικὸς Ἀχάρνου Μαρα.	Εὐπορος Ζωσίμου	
	Ἀ]γάθων (Ἀ]γάθωνος) Φαληρεύς	Εὐτυχίδης Ἀθηνόδωρου	
	Κλ. Πολύκαρπος	Εὐφράς Εὐπᾶ	
	Μιλτιάδης Σατύρου	Εὐέλπιστος Ἀβασκάντου	200
95	Φιλήμων Ἀγαθοκλέους	Ἐρμίας (Ἐρμίου)	
	Ἀντιοχί]δος	Ἐρμίας (Ἐρμίου) πρ.	
	Μάξιμος Ἀφροδείου	Ζωσίμος Φιλοσεράπιδος	
	Κῶμος Ἀλεξάνδρου Ἄλω.	Ζωσίμος (Ζωσίμου)	
	Ἀρτέμων (Ἀρτέμωνος) Σημαχί.	Ζωσίμος Ἀγαθημέρου	205
100	Ἡρακλειδης Ἀσκληπιάδου Παλ.	Ζωσίμος Χρυσάνθου	
	Μάρκος Ἀσκληπιάδου.	Θρασέας Νουμηνίου	
	Διο]νυσόδωρος (Διο]νυσοδώρου) Ἄλω.	Μύρων Καρεῖνα	
	Ἀπο]λλώνιος (Ἀπο]λλωνίου) Θοραι.	Μ. Αὐρ. Σύνερωσ	
	...]ων (...ώνος) Λευκ.	Μουν. Μύστης	210
105	Ἀτταλί]δος	Μύστικος (Μυστίκου)	

Ἀσκληπιάδης Διονυσίου Ἀθμο.

..... ιτι... ς

..... Ἀσκληπιάδου Ἀθμο.

..... ιος Ἀγνού.

110

..... υ.

ἡ προκειμένη ἐπιγραφή σύγκειται ἐκ τριῶν τμημάτων, ὧν τὸ μὲν ἄνω καὶ κάτω εὐρέθησαν τῇ 13 Μαρτίου 1861 ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας κατὰ τὸν ἄγιον Δημήτριον τὸν Κατηφόρην, τὸ δὲ μέσον τὸ θέρος τοῦ 1862 αὐτόθι. ἀναγνωρίσθη δὲ ὡς μέλος τῶν ἄλλων δύο ὑπὸ τοῦ κυρίου Ἰωάννου Γ. Παπαδάκη, ὃς καὶ ἐπιμελῶς ἀπεικόνισε τὴν ὅλην ἐπιγραφήν, ἥτις ἔπειτα παρεδόθη ὑπ' αὐτῆ τε καὶ ἐμὲ γράμμα πρὸς γράμμα καὶ ἐλιθογραφήθη πρὸ πέντε μηνῶν. ἐν τῷ μεταξὺ δὲ τούτῳ ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ κυρίου Στεφάνου Κουμανούδου ἐν τῷ Φιλίστορι τόμῳ Δ' σελ. 76 ἐπ. μικροῖς μόνον γράμμασιν. ἡ ἀνάγνωσις δὲ αὐτοῦ καὶ αἱ συμπληρώσεις διαφέρουσιν ἐν τισὶ τῶν ἐμῶν. αἱ δὲ ἀξιολογώτεραι πρὸς σπουδὴν τῆς ἐπιγραφῆς διαφοραὶ αἴδε εἰσὶν.

ἐν ς. 39 δκ. Σ.Α.Κ. γράφει Σωτηρίδα, τὸ δ' ἀληθὲς Σωτηρίδα. στ. 46 δ μὲν ΝΗΓΛΙΑΝΟΣ, ἡμεῖς δὲ ΗΓΛΙΑΝΟΣ. προσέτι μεταξὺ τοῦ 47 καὶ 48 στίχῳ ἔχει δ κ. Σ.Κ. καὶ ἕτερον, οὗ ἐσημείωσεν ὡς σωζόμενα δύο γράμματα ΑΚ περὶ τὸ τέλος τοῦ στίχου· ὡς ἐκ τούτου δὲ διαφέρει κατὰ ἓνα στίχον ἡ στιχομετρία αὐτοῦ. ἐν στ. 52 (53) γράφει σαφῶς Φιλόξενος, ἐνῶ ἐπὶ τοῦ λίθου τὰ δύο πρῶτα γράμματα λείπουν τὰ δὲ λοιπὰ οξενος λέγουσιν, ὅθεν ἐγὼ συνεπλήρωσα ΘΕ]. ἐν στ. 61 (62) φανερώς ἐν γράμμα λείπει ἐν ἀρχῇ Ξ τυχόν ἢ Π. δ δὲ κ. Σ. Α. Κ. ἐσημείωσεν ὡς λείποντα δύο γράμματα, γράφας . . . υστρ. δώρος. ἐν στ. 63 (64) γράφει Μ)ηνόφιλος· ἐπὶ δὲ τοῦ λίθου φαίνονται ἰνὸφιλος καὶ μένει τόπος ἐν ἀρχῇ διὰ δύο γράμματα ἢ ἐν μέγα Ο, ὥστε νὰ συμπληρωθῇ Δεινόφιλος ἢ μᾶλλον Οἰνόφιλος. ἐν ς. 75 (76) δ μὲν ἔχει ... πτος, ἡμεῖς σιος, ἴσως κατάληξιν τοῦ Διονύσιος. ἐν στ. 76 (77) δ μὲν Πολύκ(τητος) ἡμεῖς Πολύκ]τητος. ἐν στ. 77 (78) δ μὲν, ἡμεῖς δὲ σ. ἐν στ. 81 (82) δ μὲν Πειρ-, ἡμεῖς δὲ Πει. ἐν στ. 98 (99) λείπει παρ' αὐτῷ ἢ συντεταγμένη λέξις Αλω. ἐν στ. 107 (108) δ μὲν ωτι(ω)ν(ο)ς, ἡμεῖς ιτι... ς. ἐν στ. 113 (7b) δ μὲν Αἴλ., ἡμεῖς δὲ Αἴλι. ἐν στ. 122 (17b) δ μὲν Ἐρμᾶς, ἡμεῖς δ' Ἐρμῆς. ἐν στ. 133 (25b) δ μὲν Νείκωνο-, ἡμεῖς Νείκωνος. ἐν στ. 138 (29b) δ μὲν Ραδανός, ἡμεῖς δὲ Ραλανός. στ. 143. (33b) δ μὲν Καρπόδωρος, ἡμεῖς δὲ Καρπόδωρος (Καρποδώρου)

Νουμήνιος (Νουμηνίου)

Π. Αἴλ. Τρόφιμος

Σεκοῦδος Εὐφρο[άν]ερος

Σ . . . ?

215

διὰ τὸ σημεῖον τῆς ἐπαναλήψεως τὸ σύνηθες μηγοειδές, ὃ φέρει ὁ λίθος. στ. 151 (40b) δ μὲν Ἐράτωνος, ἡμεῖς Κράτωνος. ἐν στ. 160 (49b) δ μὲν Θεό(δω)ρος, ἡμεῖς ς. στ. 172 (61b) δ μὲν Ἀλέξανδρος Ε., ἡμεῖς Ἀλέξανδρος Εὐν... στ. 185 (75b) δ μὲν Σκεῖπων, ἡμεῖς Σκέπτων. στ. 188 (79b) δ μὲν Εἰσιδ..., ἡμεῖς Εἰσιδ... στ. 196 (89b) δ μὲν Συμφᾶ, ἡμεῖς Συμφᾶ. στ. 299 (91b) δ μὲν Εὐπα..., ἡμεῖς Εὐπᾶ, μηδὲν ἔχον ἄλλο γραμμάτων ἐπὶ τοῦ λίθου ἰδόντες καὶ ἐκλαθόντες τὸ Εὐπᾶ ὡς γενικὴν τῆς εὐθείας Εὐπᾶς, οἷα καὶ ἡ πρὸ αὐτῆς Εὐφρᾶς. πρὸλ. στ. 196 Ἐπικτᾶς Συμφᾶ. καὶ στ. 192, 188, 181 καὶ πολλὰ ἄλλα. στ. 202 (94b) δ μὲν Ἐρμίας Πρ-, ἡμεῖς Ἐρμίας (Ἐρμίου) πρ. μικρότεροι διαφοραὶ εἰσιν οἷα ς. 215 (111b) δ μὲν Σ υ . . , ἡμεῖς δὲ Σ [. . . καὶ εἴ τι τοιουτότροπον. ἡμεῖς καίπερ τοιαύτας ἰδόντες διαφορὰς ὁμως δὲν ἀντεπεσθάλαμεν ἐκ νέου πρὸς τὸν λίθον τὸ ἡμέτερον ἀντιγραφον, νομίζοντες αὐτὸ ἀσφαλές καὶ εἰς τὰ μικρότερα. π. χ. ὡς καὶ τὸ ἐν ς. 60 Λ ἀντὶ Α ἐν λέξει Ἀττικοῦ καὶ ἐν ς. 103 τὸ μικρὸν ἰῶτα ἄνω τοῦ ΝΟ. καὶ τὰ σφάλματα τοῦ λιθοξόου ἐν ς. 195 ΕΠΚΤ. ἀντὶ ΕΠΚΤ. καὶ τὸ ἐν ς. 63 ΦΗΑΙ. ἀντὶ ΦΗΓΑΙ. ἴσως, καὶ τὸ ἐν ς. 41 δεινὸν ὄνομα ΙΣΤΑΗ καὶ ἐν στ. 97 Ἀφροδείου ἀντὶ Ἀφροδαισίου καὶ τὰ τοιαῦτα οὕτω νομίζομεν ὅτι εὐρίσκονται ἐπὶ τοῦ λίθου. ἐσημειώσαμεν δὲ ταῦτα οὐχὶ πρὸς ἐπήρεια, ἀλλὰ πρὸς παρακείμεσιν τοῦ φίλου Σ. Α. Κ. εἰς νέαν ἀντιπαραβολήν, ὃν τιμῶμεν ὡς ἓνα τῶν ὀλιγίστων παρ' ἡμῖν ἀκριβολόγων· ἄλλου δ' ἔνευκεν δὲν θὰ ἐκάμαμεν τόσον περὶ τῶν τοιούτων λόγον διότι θὰ ἐζητούσαμεν ψύλλους εἰς τὰ ἄχυρα κατὰ τὴν κοινὴν παροιμίαν.

ὁ λίθος πεντελικὸς φαίνεται· τὸ ὄλον ὕψος αὐτοῦ 1,24, τὸ πλάτος 0,34 καὶ τὸ πάχος 0,14. κεῖται δὲ νῦν ἐν τῷ Βαρθακείῳ.

Ῥουσόπουλος.

ἀρ. 215.

(ἐν πίν. ΛΓ'. 2)

ἐννεανισκαρχ(. . .

σταδίου ὕστερας(.

σταδίου διάυλον κηρύκων παν(.

τὴν δευτέραν τᾶσιν πάντα τ' ἀγῶνα(.

5 Καὶ Ἀπολλωνίῳ Ἀρκάδι.

Τῷ Ἡρακλεῖ Πολυνεΐῳ
Καὶ πάλῃ καὶ πανκρατίῳ
νεανισκαρχήσαντι τῶν
ἐφήθων.

10 Τῷ Ἡρακλεῖ
Δρεινομένει

ἐπὶ στήλης πεντηλικῆς ἔρμου ἀκεφάλου μονοκομμάτου εὐρεθείσης αὐτόθι τῇ 4 Μαρτίου 1861. τὸ ὕψος 1,53, τὸ πλάτος ἄνω 0,29 κάτω 0,27½ καὶ πᾶχος 0,26. ἔπειτα μετακομισθεὶς εἰς τὸ πανεπιστήμιον ἐστήθη ἐν κυβικῇ βάσει ὅπου καὶ οἱ προεκδοθέντες ὑπ' ἀρ. 200, 202, 203, 187, ἐνθα πρὸλ. τὰς σημειώσεις μετὰ τῶν ἐν σελ. 111 τέλ. τῆς βάσεως τὸ ὕψος 0,34, τὸ πλάτος 0,44, τὸ πᾶχος 0,40. ἐν τοῖς χαραγμάσι τῶν γραμμάτων τοῦ Ἐρμου τούτου διεσώθη χρῶμα ἐρυθρὸν, δ δὲ ὑπὸ τὸν 5 στίχον στεφανίσκος μόνον μετ' ἐρυθρὸν χρῶμα ἐζωγραφήθη, ἄνευ ἐγχαράγματος, καθ' ὃν τρόπον καὶ ἐπιγραφὰς εὐρομεν ἐν Ἀθήναις οὕτως ἐπὶ τῆς λέξις ἐπιφανείας τοῦ λίθου μόνον μετ' ἐρυθρὸν χρῶμα γεγραμμένας.

τὰ ἐν σ. 1 τρία πρῶτα γράμματα ENI ἄτοπα φαίνονται καὶ ἴσως εἶναι ἀμαρτήματα τοῦ λιθοξόου, περιττῶς ταῦτα προσγράψαντος ἀντὶ τοῦ γράψαι νεανισκαρχήσαντι ὡς ἐν 8 στίχῳ κεῖται. συγκεχυμένα δὲ φαίνονται καὶ τὰ τοῦ 2 καὶ 4 στίχου γράμματα. ἡ λέξις τᾶσιν ἐν στ. 4 ἴσως ἦν τᾶξιν ἐπὶ τοῦ ἀρχεγράφου ἢ γούν σ τᾶσιν. τὰ γράμματα μικρὰ ὄντα καὶ συνεχόμενα μετ' ἀλλήλων καὶ ἀτελῆ παρέχουσι καλὴν ἀφορμὴν εἰς διορθωτικὰ εἰκοτολογήματα τοῖς φιλοπόνοις καὶ σχολῆν ἔχουσι.

ἀρ. 216.

(ἐν πίν. ΛΓ'. 3)

ἡ ἐξ Ἀρείου
πάγου βου-
λή καὶ ἡ βου-
λή τῶν φ' καὶ

5 δ δῆμος δ' Ἀ-
θηναίων.

Εἰσιδώρον (Εἰσιδώρου)

Μα]ραθώνιον ἀ[ρ]ετῆς ἔνεκεν.

καὶ αὕτη ὁμοία τῇ ἀνωτέρω αὐτόθι συνευρεθείσα καὶ συμπαραισταμένη μετ' ἐκείνης ἐν τῷ πανεπιστημίῳ. ἔχει δὲ ὕψος μὲν 1,63, πλάτος δὲ ἄνω 0,31 κάτω 0,30 καὶ πᾶχος 0,29. ἡ δὲ βάσις ὕψος 0,33, πλάτος 0,475

καὶ πᾶχος 0,45. ἐξεδόθη δὲ ἄλλοτε αὕτη μικροῖς γράμμασιν ἐν Φιλίστ. Α'. σελ. 517. οὐχὶ δὲ καὶ ἡ ὑπ' ἀρ. 215. ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Ἰαν. 1863. Ἀθ. Σ. Ρουσόπουλος.

Ἀριθ. 217(*).

(ὄρα πίν. ΛΓ' ἀρ. 4).

Ἡ ἐν τῷ ΛΓ' πίνακι ἐν ἀρ. 4 ὁμοιοτύπως τὸ πρῶτον νῦν ἐκδομένη ἐπιγραφὴ ἐξεδόθη μὲν δις μέχρι τοῦδε ἐν τε τῷ συντάγματι τῶν Ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν (C. I. Gr. ἀριθ. 283) ὑπὸ Α. Boeckh ἐξ ἀντιγράφου τοῦ Φουρμόντου εδρόντος τὸν λίθον ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν τοῦ προξένου τῆς Γαλλίας οἰκίαν, καὶ ἐν τῇ ἀρχαιολογικῇ ἐφημερίδι (ἐν τῷ μᾶ τεύχει ἐν ἀριθ. 2601 τῷ 1855 ἄ. Χ. ἐνιαυτῷ) ὑπὸ Κ. Σ. Πιττάκη εδρόντος αὐτὸν ἐν τοῖς ἐρειπίοις τοῦ νεωτέρου, ὡς λέγει, Πρυτανείου, δευτεροῦ παρὰ τὸν ἅγ. Δημήτριον τὸν Κατηφόρην ἐπειδὴ ὁμοῦ οὐχὶ μὲν ὁμοῦ ἐξεδόθη ἐν τῷ συντάγματι τῶν Ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν, ἡμαρτημένως δὲ σφόδρα ὕστερον ἐν τῇ ἀρχαιολογικῇ ἐφημερίδι, ἐπιχειροῦμεν πάλιν νὰ ἐκδώσωμεν αὐτήν. Ἡ δὲ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἔχουσα στήλη λίθου οὗσα Πεντηλικῆς κεῖται νῦν ἐν τῷ μουσεῖῳ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας τῷ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ * *) τετρασμένη πανταχόθεν πλὴν τῶν πρὸς ἀριστερὰν τῷ ὄρῳ, τὸ δ' ὑπολειπόμενον τοῦτο μέρος ἔχει ὕψος μὲν 0,25 τοῦ Γαλλ. μέτρου, πλάτος δὲ 0,14 μὲν ἐν τοῖς ἄνω, 0,17 δ' ἐν τοῖς κάτω, καὶ πᾶχος 0,09. Τῶν δὲ γραμμάτων τὰ μὲν πρὸς δεξιὰν μάλιστα δύναται νὰ διαγιγνώσκωνται, τινὰ δὲ καὶ ὁμοῦ ἠφανίσθησαν, τὰ δὲ πρὸς ἀριστερὰν εἶνε σαφέτερα. Σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ λίθος ἦτο σαφέτερος καὶ ἡ ἐπιγραφὴ ὀλίγον πληρεστερά καὶ σαφεστερά ἐπὶ Φουρμόντου ἢ νῦν καὶ ὅτε ὁ Κ. Πιττάκης τὴν ἐπιγραφὴν ἀντέγραψεν. Ἐχει δὲ ἡ ἐπιγραφὴ μικροῖς γράμμασι καὶ κεχωρισμέναις ταῖς λέξεσι καὶ ἀναπεπληρωμένη ὡς ἐξῆς:

Γυμνασίαρχοι)

Βοη.)
Πυα.)
Μαι.)

(*) Τὴν παροῦσαν ἐπιγραφὴν ἐξέδωκε πληρεστεράν ὁ κύριος Σ. Α. Κουμανούδης ἐν Φιλίστ. τόμῳ Δ'. σελ. 334 ἐ. ἐπιγρ. 6', εδρῶν καὶ συναρμόσας καὶ ἄλλα αὐτῆς δέκα ἀξιόλογα κομμάτια ἐκ τῶν τοῦ Κατηφόρη ἐπιγραφῶν. ὁ ἐκδότης.

(* *) νῦν δὲ ἐν τῷ Βαρβακείῳ. ὁ ἐκδότης.

- 5 Ποσει.)
 Γαμη.)
 Ἀνθε.)
 Ἐλα.)
 Μουσι.)
 10 Θαρρη.)
 Σκ(ει. Πόλυλλος
 Ἐκα. ὁ κοσμητής.
 Μετα. Ἀττικὸς
 Ἀγωνοθέται
 15 Ἀντινο. ἐν(ἔσται ὁ κοσμητής
 καὶ οἱ σωφρονισταί.
 Ἀντινο. ἐν Ἐλευσ(εῖνι
 Πείσανδρος []) Γαρ(γήτιος
 Στέφανος []) Ἐπι(κηρήσιος.
 20 Ἀδρια. Μύρων Καλλί(στου
 Φιλαδελ. Καλλίφρων
 Θησεί. Φλ. Ἡλιόδωρος (?
 Σ. Μηνοχάρης Χολ(λειδης.
 Τοῦ π(ερ)ὶ ἀλλ. Ἀδρ. Ἀλκ(αμένης Λαμπτρύς. 15
 25 Κομοδείων Καλλίφρων Ἀθη-
 ναίου καὶ Κάσ. Σπένδ[ων
 Ἐπι. ὁ κοσμητ. καὶ οἱ σωφρονισταί.
 Ἀθηναίων ὁ κοσ. καὶ οἱ σωφρονισταί.
 Γερμανικίων οἱ ἔφηθοι.
 30 Ἀρχων Ἀδρ. Ἀλκαμέν(ης Λαμπτρύς.
 Στρατη. Στ[. Ἀθηνογέ(νης)
 Κήρυξ Καλλίφρων
 Βα)σιλεὺς Ἐπέραστος (Μενάνδρου
 Πολέμαρχος Κάρπ)ο(ς 20

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶνε κατάλογος γυμνικός, ἥτοι ἀναγραφή τῶν ἀρχόντων τῶν ἐφήθων καὶ τῶν ἐφήθων αὐτῶν τῶν ἐν ἐνιαυτῷ τινι ἐφηθευσάντων, ὃν δὲν δύναται τις ἐκ τοῦ ὑπολειμμένου τούτου μέρους τῆς ἐπιγραφῆς νὰ ὀρίσῃ. Ἡ δὲ συνάφεια φαίνεται ὅτι εἶχεν ὡς ἐξῆς· κατ' ἀρχὰς μὲν ἡ χρονολογία « Ἀγαθῆ τύχη. Ὁ κοσμητῆς τῶν ἐφήθων δεῖνα ἐπὶ ἀρχοντος δεῖνος τοὺς τε συνάρχοντας καὶ τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἐφήθους κ.τ.λ. » ἢ « κοσμητεύοντος τοῦ δεῖνος κ.τ.λ. » ἢ παραπλησίως πως· εἶτα δὲ οἱ συνάρχοντες, πρῶτοι μὲν οἱ γυμναστικοὶ ἦτοιοι οἱ παιδευταί (magistri), δεῦτεροι δὲ οἱ ἀγωνιστικοί, ὧν τὸ πλεῖστον μέρος διεσώθη ἐν τῷ ὑπολειμμένῳ τούτῳ τμήματι τῆς στήλης, οἷτε γυμνασίαρχοι καὶ οἱ λοιποί, τελευταῖοι δὲ οἱ ἔφηθοι δεξιόθεν ἐν ἐτέρᾳ σει-

ρᾷ (πρὸλ. ἀρχαιολ. ἐφημ. Β'. περ. τεύχ. Η'. ἀριθ. 199, C. I. G. ἀριθ. 272 κ. λ.)· ἢ μᾶλλον μετὰ τὴν χρονολογίαν οἱ συνάρχοντες καὶ οἱ ἔφηθοι ὡς ἐξῆς· πρῶτοι μὲν οἱ γυμνασίαρχοι, εἶτα δὲ ὑπ' αὐτοὺς οἱ ἀγωνοθέται καὶ οἱ ἄλλοι ἀγωνιστικοὶ ἀρχοντες, δεξιόθεν δὲ ἐν ἐτέρᾳ σειρᾷ οἱ παιδευταί μετὰ τῶν σωφρονιστῶν, καὶ ὑποκάτω ἐκατέρᾳ σειρᾷ οἱ ἔφηθοι. Ἀκριβῶς δὲ δὲν δύναται τις νὰ ὀρίσῃ τὴν τάξιν, διότι ἀρκεῖ καὶ νὰ ἀποθλέψῃ τις εἰς τὰς ἐφηθικὰς ἐπιγραφάς, ἵνα ἴδῃ εὐθὺς ὅση ποικιλία ἐν αὐταῖς ὑπάρχει κατὰ τε τὸ σχῆμα τῆς χρονολογίας καὶ τὴν τάξιν τῶν ἀρχόντων καὶ ἐφήθων.

Στ. 10. Ἐν τῷ δεκάτῳ στίχῳ ἀρχομένῳ εἶνε μηνονοιδέσι τι σημείον, τὰ κάτω τοῦ γράμματος Ο ἢ Θ, ὅπερ ὁ Φουρμόντος οὐκ οἶδ' ὅτι παθὼν παρέλιπε· νομίζω δὲ ὅτι τὸ γράμμα τούτο ἦτο τὸ Θ καὶ ἡ λέξις ΘΑΡΓΗΛΙΩΝΑ, τεκμαιρόμενος ἐκ τῶν τριῶν ἐπομένων στίχων, ἐν οἷς πάλιν μηνῶν ὀνόματα ἐπονται ΣΚΕΙΡΟΦΟΡΙΩΝΑ, ΕΚΑΤΟΜΒΑΙΩΝΑ, ΜΕΤΑΓΕΙΤΝΙΩΝΑ, κατ' ἣν δὴ τάξιν οἷτε Ἀθηναῖοι τούτους εἶχον καὶ ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς καταλέγονται. Ἀναπληρῶ δὲ τοὺς μῆνας κατ' αἰτιατικὴν πτώσιν, διότι οὕτω συνήθως ἀπαντῶνται πληρεῖς ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς, ἔστι δ' ὅτε καὶ κατὰ γενικὴν πτώσιν (πρὸλ. Φιλίστ. τόμ. Α'. τεύχ. 9 πίν. στ. 6 κ. ἐ.). Ἐκ τῶν τεσσάρων δὲ τούτων μηνῶν ἀνεπλήρωσα καὶ τοὺς λοιποὺς ὁκτὼ τοὺς ἐλλείποντας. Οἱ δὲ κατὰ μῆνας μνημονεύμενοι ἐνταῦθα ἄνδρες ἦσαν βεβαίως γυμνασίαρχοι, ὡς βλέπει τις αὐτοὺς ἐν πολλαῖς ἐπιγραφαῖς (πρὸλ. ἐκτὸς τῆς μνημονευθείσης τῆς ἐν Φιλίστορι ἔτι τόμ. Α'. τεύχ. 12 σελ. 523. τόμ. Γ'. τεύχ. 5 σελ. 444 κ. ἀλλ.). Ὅτι δὲ ἐν τῷ 12 στίχῳ γυμνασίαρχος τοῦ Ἐκατομβαιῶνος μῆνος μνημονεύεται ὁ κοσμητῆς, τούτο οὐδὲν ἐναντιοῦται, διότι ἐν ταῖς μεταγενεστέραις ἐπιγραφαῖς ἀπαντῶνται πλείσται ποικιλίαι ἐν τῇ γυμνασιαρχίᾳ· οἷον τὸν αὐτὸν μῆνα ἠδύνατο νὰ ἦνε πλείονες γυμνασίαρχοι, ἢ ὁ αὐτὸς ἀνὴρ γυμνασίαρχος πλείονων μηνῶν τοῦ ἐνός, ἢ δι' ὅλην ἔτη, ἢ μόνος ἢ καὶ μετ' ἄλλων, ἢ ἄλλος τις ἀρχων ἅμα καὶ γυμνασίαρχος, προσέτι δὲ καὶ ἔφηθοι. Περὶ τούτων ἠδυνάμεθα νὰ παραπέμψωμεν εἰς πολλὰς ἐπιγραφάς, ἀρκούμεθα δὲ νὰ παραπέμψωμεν εἰς τὴν μάλα περιεργὸν ὡς πρὸς τούτο ἐπιγραφὴν τὴν ἐν Φιλίστ. τόμ. Α'. τεύχ. 12, σελ. 523.

Στ. 11. Τὸν γυμνασίαρχον τοῦ Σχειροφοριῶνος ἀνεπλήρωσα ἐκ τοῦ ἀντιγράφου τοῦ Φουρμόντου ἀναγνόντος τότε ἐν τῷ λίθῳ σαωτέρῳ ὄντι ΠΟΛΥΛ. Καίτοι ἡ

ἀναπλήρωσις αὕτη ἐγένετο μᾶλλον χάριν παραδείγμα-
τος, διότι πρῶτον μὲν καὶ ἄλλο τι δύναται τις νὰ ἀνα-
πληρώσῃ, οἷον Πολύλαος, ἔπειτα δὲ τίς ἐγγυᾶται ἡμῖν
ὅτι καλῶς ὁ Φουρμόντος ἀνέγνω τὸ δευτέρον Λ, ἀφ' οὗ
τόσα ἄλλα κακῶς ἀνέγνω;

Στ. 12. Ἰχνη τῶν γραμμάτων ΣΜ, ἅτινα θλα ἀνε-
γνώσκοντο ἐπὶ Φουρμόντου, φαίνονται καὶ νῦν ἔτι ἐν
τῷ λίθῳ.

Στ. 15. Ἐπονται οἱ ἀγῶνες τὰ Ἀντινόεια, Ἀδριά-
νεια, Φιλαδέλφεια, Θησεῖα κ. λ. κατὰ γενικὴν δῆλον ὅτι
πτῶσιν. Περὶ τῶν ἀγῶνων δὲ τούτων πρῶτ. Boeckh
ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ.

Στ. 18. Τὸν στίχον τοῦτον ἀνεπλήρωσα Πείσαν-
δρος Πεισάνδρου Γαργήτιος, διότι μεταξὺ τοῦ
πρώτου καὶ δευτέρου ὀνόματος ὑπάρχει ἐν τῷ λίθῳ τό-
πος ἑνὸς γράμματος κενὸς καὶ ἴχνη ἐν αὐτῷ οὐχὶ ἐμ-
φανῆ τῆς κορωνίδος ἦτοι τοῦ μηνουσιδοῦς τῆς δμωνυμίας
σημεῖου, οἷον που φαίνεται ὅτι εἶδε καὶ ὁ Φουρμόντος, οὗ
καλῶς δὲ ἐν τῷ C. I. G. ἐσημειώθη ὡς ὑποστιγμῆ τὸ
δὲ δευτέρον ὄνομα κακῶς ἀντέγραψεν ὁ Φουρμόντος ΕΠΙ,
διότι καθαρὰ φαίνεται ἐν τῷ λίθῳ ΓΑΡ. Ὅθεν τὸ μὲν
σημεῖον ἐκεῖνο ἐξέλαβον ὡς τὸ γνωστὸν ἐκ τῶν ἐπιγρα-
φῶν σημεῖον τὸ σημαῖνον τὸ τοῦ πατρὸς ὄνομα δμω-
νύμου ὄντος τῷ υἱῷ, τὸ δὲ δευτέρον ὄνομα ὡς τὸ δημο-
τικὸν Γαργήτιος.

Στ. 19. Ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ στίχῳ τούτῳ ὑπάρχει
μεταξὺ τῶν δύο ὀνομάτων τόπος κενὸς ὀλίγῳ μείζων
τῶν δύο γραμμάτων, οὐδὲν δὲ ἐν αὐτῷ ἴχνος γραμμα-
των εἰμὴ ἴχνη οὐχὶ ἐμφανῆ τοῦ μηνουσιδοῦς σημεῖου εὐ-
θὺς μετὰ τὸ Σ. Διὰ ταῦτα λοιπὸν τὰ μὲν ἴχνη ἐκεῖνα
ἐκλαμβάνω ὡς τὸ δμωνυμικὸν σημεῖον τοῦ ὀνόματος τοῦ
πατρὸς, τὸ δὲ δευτέρον ὄνομα τὸ ΕΠΙ ὡς τὸ δημοτικόν,
τοῦτ' ἔστιν Ἐπικηφῆσιος, ὅπερ ἐπιθεσιαῖο καὶ ἡ ἀπόστα-
σις ἡ συνήθως ἀπαντωμένη μεταξὺ τοῦ δμωνυμικοῦ ση-
μεῖου καὶ τοῦ δημοτικοῦ ὀνόματος. Οὐκ ὀρθῶς δὲ
ὁ Boeckh ἐκλαμβάνει αὐτὸ ἀντὶ τοῦ ΕΠΙΝΙΚΙΩΝ, διότι
ὁ ἀγὼν οὗτος μνημονεύεται κατωτέρω ἐν τῷ οἰκείῳ τό-
πῳ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀγῶνων ἐν στ. 27, οὐδεμίαν δὲ
ἀνάγκην νὰ ἐννοηθῇ ἀγωνοθέτης αὐτῶν ὁ Στέφανος οὐ-
τος, διότι βῆτικῶς μνημονεύεται ὁ κοσμητὴς καὶ οἱ σω-
φρονισταί.

Στ. 20. Τοῦ ὀνόματος Καλλίστου νῦν φαίνονται
ἀσαφῆ ἴχνη τοῦ Σ, ὁ δὲ Φουρμόντος ἀνέγνω καὶ Τ, ὅθεν
μετὰ τοῦ Boeckh ἀνεπλήρωσα Καλλίστου.

Στ. 21. Μετὰ τὸ Καλλίφρων ὁ Φουρμόντος ἀνέγνω
IP καὶ ὁ Boeckh ἀνεπλήρωσε Πρ[ωτ] . . . ἀλλὰ νῦν ἐν

τῷ λίθῳ μετὰ τὸ Ν βλέπει τις καμπύλην τινὰ γραμμὴν
ἐχομένην τοῦ Ν ἄνωθεν, ἥτις καὶ τὸ ἐφεξῆς Ρ. ὁ ἔχει ὁ
Φουρμόντος, μαρτυροῦσιν ὅτι ὁ Καλλίφρων οὗτος εἶνε ὁ
αὐτὸς τῷ κήρυκι Καλλίφρονι τῷ ἐν τῷ 32 στίχῳ, ὅπερ
ὡσαύτως φαίνεται τὸ αὐτὸ σημεῖον μετὰ τὸ Ν καὶ ἔπ-
εῖτα κατὰ Φουρμόντον ΡΟΤ. Ἐκ τῶν γραμμάτων δ-
μως τούτων οὐδὲν ἐδυνήθη νὰ ἐξαγάγῃ.

Στ. 22. Ἐν τῷ τέλει τοῦ στίχου μετὰ τὸ Σ, οὗ νῦν
μόλις φαίνονται ἴχνη, ὁ Φουρμόντος ἀνέγνω καὶ Ι, ὅ-
περ εἶη ἂν τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ δημοτικοῦ ὀνόμα-
τος, οἷον τοῦ Ἰτεαῖος.

Στ. 23. Τοῦτου τὸ πρῶτον γράμμα δὲν φαίνεται
σαφῶς τί ἦτο, ἐκ δὲ τῶν ἰχνῶν ἀσαφῶν ὄντων δύναται
τις νὰ εἰκόσῃ Ε, ὡς ἀνέγνω ὁ Φουρμόντος, ἢ Σ, καὶ τό-
τε ἢ ἔχομεν τὰ παράδοξα ὀνόματα Ἐμνηνοχάρης καὶ
Σμνηνοχάρης, ἢ χωρίζοντες τὸ Ε ἢ Σ ἀπὸ τοῦ ἐπομένου
ὀνόματος ἔχομεν τὸ ὄνομα Μνηνοχάρης, ὅπερ νο-
μίζομεν πιθανώτερον. Τὸ δὲ πρῶτον γράμμα ἢ ἀν-
ήκει τότε εἰς τὸν προηγούμενον στίχον, ἢ εἰς τὰ κα-
τωτέρω. Νὰ ἀναφέρωμεν ὅμως αὐτὸ εἰς τὸν προηγού-
μενον στίχον, καὶ νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἐν γράμμα τοῦ ἐν
τῷ προηγούμενῳ στίχῳ δημοτικοῦ ὀνόματος (α) συντε-
τμημένου (ἐξ ἀπαντος ἐὰν Ε) ἢ μὴ ὄντος ἐγράφῃ ἐν
τῷ ἐπομένῳ στίχῳ δὲν εἶνε πιθανόν, διότι ἡ συντομία
τῶν δημοτικῶν ὀνομάτων ἠδύνατο νὰ γένη πᾶσιν ὡς
καὶ νὰ ἀποφύγῃ τὸ τοιοῦτο ὁ γράψων. Ἐπειτα δὲ μένει
τὸ ὄνομα Μνηνοχάρης μόνον μετὰ τοῦ δημοτικοῦ, ὅπερ
κακόν, νὰ ὑποθέσωμεν δὲ ὅτι μετὰ τὸ Μνηνοχάρης ἦτο
τὸ δμωνυμικὸν σημεῖον, ὥστε νὰ ἦνε Μνηνοχάρης Μη-
νοχάρους, δὲν δυνάμεθα, διότι οὐδὲν ἴχνος τοῦ σημεῖου
τούτου φαίνεται ἐν τῷ λίθῳ. Διὰ ταῦτα λοιπὸν φαίνεται
πιθανώτερον τὸ πρῶτον τοῦτο γράμμα νὰ ἀποδώσωμεν
εἰς τὰ κατωτέρω καὶ τότε θέλει εἶναι τὸ πρῶτον γράμμα
τοῦ πρώτου ὀνόματος τοῦ δευτέρου ἀγωνοθέτου ἐν συντο-
μίᾳ ὄντος, καὶ τοῦτο οὐχὶ πλεον τὸ Ε ὡς οὐδὲν σημαῖ-
νον, ἀλλὰ τὸ Σ καὶ τὸ πλήρες Σέξτος. Σημειωτέον δὲ
ὅτι τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ 23 στίχου ἔπρεπε νὰ ἦνε
γεγραμμένον ἐνδοτέρω καὶ οὐχὶ ὑποκάτω τοῦ Ἡ κατὰ
τὰ ἐν τῷ 16, 18, 19 καὶ 26 στίχῳ, ἀλλ' ἐντελὴς ἀκρί-
βεια δὲν φαίνεται ὡς πρὸς τοῦτο ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ,
ὡς ἐκ τοῦ 28 καὶ 31 στίχου δῆλον, καὶ οὐδὲν ἐντεῦθεν πρέ-

(α) Λέγομεν ὅτι τὸ τελευταῖον ὄνομα ἦθελεν εἶναι τὸ δη-
μοτικόν, διότι ἄλλως, ἂν δηλαδὴ οἱ δύο οὗτοι ἄνδρες εἶχον
τὸ αὐτὸ δημοτικὸν ἐπόμενον κατὰ πληθ. ἀριθμὸν, τότε ἔ-
πρεπε νὰ συνδέωνται διὰ τοῦ συνδέσμου ΚΑΙ, ὡς δῆλον καὶ
ἄλλοθεν καὶ ἐκ τοῦ 26 στίχου τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

πει να εικάση τις, ότι δηλαδή τὰ ἔχνη τοῦ πρώτου γράμματος εἶνε τυχαῖα ὑστερον γενόμενα. — Τὸ δὲ δημοτικὸν τοῦ στίχου τούτου ἀνεπλήρῳσα Χολκείδης καὶ οὐχὶ Χολαργεύς, διότι ὁ Φουρμόντος ἀνέγνω ἐν τῷ λίθῳ ΧΟΛΛΕ.

Στ. 24. Τὸν στίχον τοῦτον καλῶς μὲν ἀνέγνω ὁ Φουρμόντος πλὴν τοῦ τελευταίου ὀνόματος, οὗ παρέλιπε μὲν τὸ Λ, τὸ δὲ Μ ἀνέγνω Ν, οὐ καλῶς δὲ ἀναγινώσκει αὐτὸν ὁ Boeckh ἐνδοιάζων καὶ αὐτὸς ὠδὲ « τοῦ περι [ἄρχ. Αἰδρ. Ἀλκαμένην. ?] »· διότι δῆλον ἐστὶ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ στίχου ἀγών τις μνημονεύεται, οὗ ἀγωνοθέτης ὁ Αὐρήλιος Ἀλκαμένης, καὶ τοιοῦτος ὡς ἐκ τῶν λέξεων ΤΟΥ ΠΕΡΙΑΛΚ. εἰκάζει οὐδεὶς ἄλλος εἶνε ἢ ὁ περι ἀλλῆς ἀγών, ὅστις καὶ ἄλλοθεν πολλαχόθεν γνωστός (πρόβλ. Φιλίστ. τόμ. Α'. σελ. 385 στ. 21. Ἀρχ. ἐφημ. περιόδ. Β'. σελ. 194 στ. 80).

Στ. 25. Τὸν στίχον τοῦτον ἡμαρτημένως ἀνέγνω ὁ Φουρμόντος, παραλιπὼν μὲν τὴν πρώτην λέξιν, τὸ δὲ ὄνομα ΚΑΛΛΙΦΡ. γράψας ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ στίχου, ἐκτὸς ἂν ἐν τῷ ἀντιγράφῳ αὐτοῦ ἔγραψε μὲν καὶ τὸ ΚΟΜΟΔΕΙΩΝ, ἀλλ' οὕτως, ὡς ἔχει ἐν τῷ λίθῳ, ὑποδείξας δῆλον ἐστὶ, ἴσως δὲ ἀτεχνότερον, τὴν διόρθωσιν, ὁ δὲ Boeckh νομίσας ἐστὶ ὁ Φουρμόντος κατὰ λάθος γράψας διέγραψεν αὐτὸς ἔπειτα, παρέλιπε τὴν πρώτην λέξιν ὡς μὴ ὑπάρχουσαν ἐν τῷ λίθῳ. Ἐχει δὲ ὁ λίθος τὴν πρώτην λέξιν βαθύτερον κεχαραγμένην καὶ γραμμασι διαφέρουσι τῶν ἄλλων, ὅπερ δηλοῖ ἐστὶ λιθοξόος ἄλλος ἢ ὁ γράψας τὴν ἐπιγραφὴν κατ' αὐτοὺς ἐκείνους τοὺς χρόνους μὴ ἀποβλέψας εἰς τὸ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ εἶδος τῆς γραφῆς διωρθώσατο τὸ κατὰ λάθος πρότερον ὑπ' ἄλλου γεγραμμένον γράψας ἀντ' ἐκείνου Κομοδείων. Λέγω δὲ ἐστὶ ἄλλος τις λιθοξόος διωρθώσατο καὶ οὐχὶ ὁ αὐτὸς (ὅπερ πάλιν δὲν εἶνε ἀδύνατον ἀλλ' ἤττον πιθανόν), τεκμαιρόμενος ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶν γραμμάτων, ἔξ ὧν πάλιν δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ παραδεχθῆ τις διαφόρους χρόνους δυοῖν ἕνεκα, πρῶτον μὲν διότι δὲν βλέπω λόγον τινά, δι' ὃν πολλὰ ἔτη ὑστερον, ἀφ' οὗ ἔστησαν τὴν στήλην ταύτην, ἤθελεν ἐπέλθει εἰς τὸν νοῦν τινος νὰ διορθώσῃ τὴν ἐπιγραφὴν, ἧς τὸ σφάλμα κάλλιον ἠδύνατο ὁ στήσας καὶ οἱ εὐθὺς ἀναγνόντες νὰ ἴδωσι, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον νὰ νοθεύσῃ, δεύτερον δὲ διότι κατὰ τοὺς χρόνους, καθ' οὓς ἔγραψεν ἢ ἐπιγραφὴ αὕτη, ἐπεκράτει κυκεῶν τις γραφῆς, ἀλλ' οὐχὶ τὸ ὁμοίωμορον, ὡς βλέπει τις ἐκ πολλῶν ἐπιγραφῶν συγχρόνων διάφορον ἔχουσιν εἶδος γραφῆς. Ἀπόδειξιν δὲ τῶν λόγων ἡμῶν τούτων παρέχουσι μάλιστα δύο ἐπιγραφαί, ἡ ἐν πίν. ΚΘ'. ἀρ. 1. τῆς ἀρχ. ἐφη-

μερίδος (περ. Β'.) καὶ ἡ ἐν πίν. ΙΗ'. ἀριθ. 3. τῆς αὐτῆς ἐφημερίδος, αἵτινες σύγχρονοι ὅλως οὖσαι ἔχουσιν ἢ μὲν τὸ ἕτερον τῶν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ εἰδῶν τῆς γραφῆς, ἢ δὲ τὸ ἕτερον. — Τὸ Κομοδείων μὲθ' ἑνὸς μ καὶ ἐν Φιλίστ. τόμ. Α'. σελ. 518 στ. 25. τόμ. Γ'. σελ. 278 στ. 36.

Στ. 26. Ἐκ τοῦ συνδέσμου ΚΑΙ δῆλον ἐστὶ δύο ἦσαν οἱ ἀγωνοθέται τῶν Κομοδείων καὶ ἐστὶ τὸ ΝΑΙΟΥ ἀνήκει εἰς τὸ δεύτερον ὄνομα τοῦ πρώτου ἀγωνοθέτου, τὸ τοῦ πατρός, ὅπερ καὶ ἄλλο μὲν τι ἠδύνατο νὰ ἦνε, οἷον Γναίου, πιθανώτερον ὁμως μοι φαίνεται ΑΘΗΝΑΙΟΥ. Φαίνεται λοιπὸν ὁ Καλλιφρων οὗτος διάφορος τοῦ ἐν τῷ 21 στίχῳ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ πρῶτος ἀγωνοθέτης δὲν ἔχει δημοτικὸν ὄνομα, δῆλον ἐστὶ εἶχεν αὐτὸ κοινὸν μετὰ τοῦ δευτέρου, τοῦ Κασίου Σπένδοντος, καὶ ἐστὶ τοῦτο εἶπετο ἐν τέλει ἐν πληθ. ἀριθμῷ. Τὸ δὲ δεύτερον ὄνομα τοῦ δευτέρου ἀγωνοθέτου ἦτο κατ' ὀνομαστ. πτώσιν, διότι μετὰ τὸ Δ ὁ Φουρμῶν ἀνέγνω Ω, ὅπερ ἤδη ἠφανίσθη.

Στ. 27. Ἐν τῷ C. I. G. κατὰ λάθος γέγραπται ἡ παραλήγουσα τοῦ κοσμητή τῷ ἰῶτα, τοῦ λίθου ἔχοντος σαφὲς Η. Ἐν τῷ τέλει δὲ ὁ Φουρμόντος ἀνέγνω καὶ τὸ ἰῶτα τοῦ ἄρθρου ΘΙ, ὅπερ ἤδη ἠφανίσθη.

Στ. 28. τὸν στίχον τοῦτον οὐχὶ ὅλως ὀρθῶς ἀνέγνω ὁ Φουρμόντος.

Μεταξὺ τοῦ 29 καὶ 30 στίχου εἶνε διάλειμμα κενὸν ἐν τῷ λίθῳ ἑνὸς στίχου. Τοῦτο δὲ φαίνεται ἐστὶ ἐγένετο ἐπίτηδες, ἵνα δειχθῆ ἐστὶ τελευταῖα μὲν ἡ ἀναγραφὴ τῶν ἀγωνοθετῶν, ἀρχεται δὲ ἡ ἄλλων ἀρχόντων.

Στ. 30. Τὸν στίχον τοῦτον ἀνέγνω μὲν πληρέστερον ὁ Φουρμόντος, διότι ἀνέγνω καὶ τὰ ΗΣ ἐν τῷ τέλει, ὅπερ ἤδη ἠφανίσθησαν, συνῆψε δὲ τὸ Λ καὶ Κ, ἐν τῷ λίθῳ κεχωρισμένα ὄντα. — Ἐν τῇ ἐν ἀριθ. 284 τοῦ C. I. G. ἐπιγραφῇ μνημονεύεται κοσμητῆς τις Ἀλκαμένης Λαμπρεὺς καὶ υἱὸς αὐτοῦ ὁ Μ. Αὐρήλιος Ἀλκαμένης Λαμπρεὺς, ὅθεν ὁ πατὴρ ἢ ἀπλῶς Αὐρήλιος Ἀλκαμένης, ὁ δὲ Μ. Αὐρήλιος Ἀλκαμένης, ἢ ὅλως ὁμωνύμως τῷ υἱῷ. Ἐν δὲ τῇ ἐν ἀριθ. 353 τοῦ C. I. G. ἐπιγραφῇ γίνεταί μνησθαι Μάρκου (καθὼς ὁ Boeckh ἀναπληροῖ) Αὐρηλίου Ἀλκαμένους ὡς ἐπὶ τὰ ὄπλα στρατηγοῦ καὶ ἀντάρχοντος τοῦ ἀγῶνος Πανελληνίου τῷ 198 ἢ τὸ πολὺ τῷ 199 ἀπὸ Χριστοῦ. Πότερος λοιπὸν εἶνε ὁ δεύτερος οὗτος, ὁ πατὴρ ὁ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ 284 ὡς κοσμητῆς μνημονευόμενος ἢ ὁ υἱός, δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ εἴπῃ τις, καθὼς οὐδὲ πρότερος τούτων εἶνε ὁ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ μνημονευόμενος, καὶ τοι εἰς ἀκριβέ-

στερον δρισμὸν τοῦ χρόνου τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς δὲν συντελεῖ πολὺ καὶ τοῦτο ἂν γινώσκῃ τις. Πιθανὸν δὲ μόνον φαίνεται ὅτι ὁ ἡμέτερος εἶνε τοῦ αὐτοῦ γένους καὶ δήμου, δι' ὃ ἀνεπλήρωσα τὸ δημοτικὸν ἐνταῦθεν. Τὸν ἐν τῷ στίχῳ τούτῳ καὶ τοὺς ἐπομένους ἄρχοντας ὡς τῆς πόλεως ἄρχοντας ὑπολαμβάνων ὁ Boeckh, καθὼς καὶ τοὺς ἐν ὁμοίᾳ περιστάσει ἐν τῇ ἐν ἀρ. 272· Α. τοῦ C. I. G. ἐπιγραφῇ, καὶ τὸν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ Ἀδρήλιον Ἀλκαμένην, καθὼς καὶ τὸν ἐν ἐκείνῃ Γ. Ἰούλιον Κασσιανὸν Ἀπολλώνιον, ὑπολαμβάνει ὡς ἐπωνύμους τῆς πόλεως ἄρχοντας. Ἄλλ' ἐν τῷ προηγουμένῳ τεύχει τῆς ἐφημερίδος ταύτης (σελ. 187—201) ἀρκοῦντως, νομίζω, ἀπεδείξαμεν ὅτι οἱ ἄρχοντες οὗτοι εἶνε ἄρχοντες τῶν ἐφηβῶν ἰδίᾳ· ὅθεν δῆλον ὅτι ὁ Ἀδρήλιος Ἀλκαμένης καὶ ὁ Γ. Ἰούλιος Κασσιανὸς Ἀπολλώνιος πρέπει νὰ ἐξαλειφθῶσιν ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν ἐπωνύμων ἀρχόντων, καταλεχθέντες ἐν αὐτῷ ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν τούτων, καὶ ὅτι ἡ ἐν ἀριθ. 272 τοῦ C. I. G. ἐπιγραφὴ δὲν πρέπει νὰ χωρισθῇ, ὡς ἐχώρισεν αὐτὴν ὁ Boeckh, εἰς δύο μέρη, οὐδὲ νὰ ἀποδοθῶσι τὰ μέρη ταῦτα εἰς διάφορα ἔτη, εἰς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἀνήκοντα.

Στ. 31. Τὸν στίχον τοῦτον κακῶς ἀνέγνω ὁ Φουρμόντος, ὡς βλέπει τις ἐκ τοῦ ἡμετέρου πιστοῦ ὁμοιοτυπώτου, οὐδὲν ἐννοήσας, οὐκ ἐπιτυχῶς δὲ ἐζήτησε νὰ δώσῃ αὐτῷ ἔννοιάν τινα καὶ ὁ Boeckh. Ἡ δυσκολία τῆς ἀναγνώσεως τοῦ στίχου τούτου ἔγκειται ἐν τῷ χωρισμῷ τῶν λέξεων, αἵτινες ἐνταῦθα εἶνε συντετμημένοι. Ὅτι μὲν λοιπὸν ἐνταῦθα μετὰ τὸν ἄρχοντα ἔπεται ὁ στρατηγός, δῆλον ἐξ ὁμοίων ἐπιγραφῶν, ἐν αἷς ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει λέγεται ἀπλῶς στρατηγός, ἐν οὐδεμίᾳ δὲ, ὅσον ἐγὼ γινώσκω, στρατηγός ἐπὶ τὰ ὄπλα, ὡς ὁ Boeckh ἐνδοιάζων καὶ αὐτὸς γράφει· ὅτι δὲ τὸ ΣΤΑ ἀναγνωστέον ΣΤΑΤΙΟΣ, δῆλον καὶ ἄλλοθεν. Ὁ Φουρμόντος μετὰ τὸ δεύτερον Ν ἐν τῷ τέλει ἀνέγνω καὶ τὸ Η, ὅπερ ἤδη ἠφανίσθη, συνημμένον μετὰ τοῦ Ν, ὡς ἦσαν συνημμένα καὶ τὰ ΗΝ. Περὶ τοῦ στρατηγοῦ καὶ τῶν ἐπομένων ἀρχόντων πρὸβλ. ὡσαύτως τὰ εἰρημμένα μοι ἐν τῇ ἀρχαιολ. ἐφημ. (περ. Β') ἐν ἀριθ. 199 στ. 49, ἧτοι σελ. 197 κ. ἐ.

Στ. 32. Πρὸβλ. τὰ ἐν τῷ 21 στίχῳ εἰρημμένα. Ὁ κήρυξ οὗτος ὡς ἐκ τῆς τάξεως, καθ' ἣν καταλέγεται δηλονότι εὐθὺς μετὰ τὸν στρατηγόν, ὑποληπτέος μᾶλλον ὡς κήρυξ τοῦ στρατηγοῦ ἰδίᾳ (πρὸβλ. Boeckh ἐν C. I. G. ἀριθ. 272 σελ. 378 καὶ ἀρχ. ἐφημ. περιόδ. Β' σελ. 194 καὶ 202 στ. 54.).

Στ. 33. Μετὰ τὸ ΕΠΕΡΑΣΤΟΣ ὁ Φουρμόντος ἀνέγνω

MEN καὶ νῦν ἔτι ἐν τῷ λίθῳ φαίνονται ἔχνη τοῦ Μ καὶ Ε. ἐπειδὴ δ' ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τῇ ἐν ἀρ. 116 τοῦ C. I. G. μνημονεύεται Ἐπέραστος τις Μενάνδρου ταμίας, πιθανῶς, νομίζω, δύναται τις νὰ ἀναπληρώσῃ ἐνταῦθα Μενάνδρου. Ἄν δὲ οἱ Ἐπέραστοι οὗτοι ἦνε οἱ αὐτοί, ἢ ὁ ἕτερος ἀπόγονος τοῦ ἑτέρου, ἢ καὶ μηδεμίαν ἔχοντες συγγένειαν πρὸς ἀλλήλους, δὲν δύναμαι νὰ εἶπω.

Στ. 34. Ἐκ τοῦ 33 στίχου, οὗ τὴν πρώτην λέξιν δὲν ἐδυνήθη ὁ Φουρμόντος νὰ ἀναγνώσῃ καλῶς καὶ πλήρη, φαίνεται ὅτι ἐπὶ Φουρμόντου δὲν ἐσώζετο πλήρες τὸ μέρος τοῦ λίθου τὸ περιέχον τὸν 34 στίχον, ἀλλὰ μόνον τὸ ἡμισὺ που τὸ πρὸς δεξιὰν τῷ ὄρῳντι, ἐν ᾧ ἀνεγινώσκετο ἡ λέξις ΚΑΡΠΟΣ. Καὶ νῦν δὲ βλέπει τις ἔχνη γραμμάτων πέντε τοῦ 34 στίχου, τὰ μὲν τοῦ πρώτου γράμματος ὑποκάτω τοῦ ΠΕ, τὰ δὲ τοῦ τελευταίου ὑποκάτω τοῦ ΣΜ. Ἐπειδὴ δὲ δύο τῶν γραμμάτων τούτων τὰ τελευταῖα φαίνονται ἀρκετὰ σαφῶς ὅτι ἦσαν ΟΣ, νομίζω ὅτι τὰ ἔχνη ταῦτα εἶνε τὰ ἔχνη τῶν γραμμάτων τοῦ ὀνόματος ΚΑΡΠΟΣ, ὅπερ κατ' ὄνομαστ. πτώσιν ἐν δηλοῖ ὅτι ἦτο τὸ πρῶτον ὄνομα τοῦ ἀνδρός, καὶ ὅτι ἐφεξῆς εἶπετο τὸ τοῦ πατρὸς καὶ τὸ δημοτικόν. Τίς ὁμοίως ἦτο ὁ Κάρπος οὗτος οὕτως ἀναγεγραμμένος; Βεβαίως ἔπρεπεν ὁ λίθος νὰ σημαίνῃ τὴν ιδιότητα τοῦ ἀνδρός, δι' ἐπιγραφῆς ὡς ἐν τῷ 14 στίχῳ δηλουμένην, ἧτις ὁμοίως ἐνταῦθα δὲν ὑπάρχει, ἢ διὰ λέξεώς τινος ἐν αὐτῷ τῷ στίχῳ, οἷαι εἶνε αἱ ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν προηγουμένων τεσσάρων στίχων. Οὐδαμῶς λοιπὸν ἐνδοιάζω ὅτι ἐνταῦθα τοιοῦτό τι ἐννοητέον. Ἐπειδὴ δὲ ὁ χώρος μέχρι τοῦ Ο τῆς λέξεως ΚΑΡΠΟΣ, ὅπερ καὶ νῦν φαίνεται, ἀπαιτεῖ 14 γράμματα χωρισμένα ἀπ' ἀλλήλων, ἀφαιρουμένων δὲ τῶν τεσσάρων γραμμάτων τῆς λέξεως Κάρπος τῶν πρὸ τοῦ Ο ὑπολείπονται δέκα, ἀνάγκη ἢ λέξις ἢ μέλλουσα νὰ ἀναπληρωθῇ νὰ ἔχῃ δέκα γράμματα· ἐπειδὴ δὲ πάλιν καὶ ἐν ἄλλαις ἐφηβικαῖς ἐπιγραφαῖς (πρὸβλ. Φιλίστ. τόμ. Α' σελ. 518 στ. 13 κ. ἐ. Ἄρχ. ἐφημ. περ. Β' σελ. 194 στ. 49 κ. ἐ. κ. λ.) ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἐν τῇ ἀναγραφῇ τῶν ἀγωνιστικῶν τούτων ἀρχόντων, ἀπαντᾶται μετὰ τοῦ ἀρχόντος, στρατηγοῦ, κήρυκος καὶ βασιλέως κατὰ τὴν αὐτὴν μάλιστα τάξιν εὐθὺς μετ' αὐτοὺς ὁ πολέμαρχος, δὲν ἐνδοιάζω ὅτι ἐνταῦθα πρέπει νὰ ἀναπληρώσωμεν τὴν λέξιν ταύτην δέκα ἔχουσαν γράμματα, ὅσα καὶ ὁ τόπος χωρεῖ.

Ἐπὶ τίνος ἀρχόντος ἐγένετο ἡ στήλη αὕτη, ὡς καὶ ἔμπροσθεν εἶπομεν, δὲν δυνάμεθα νὰ ἐξαγάγωμεν ἐκ τοῦ λειψάνου τούτου τῆς ἐπιγραφῆς, ἀφ' οὗ ἤδη ἀπε-

δειχθη (πρβλ. στ. 30), δι δ'Αδρήλιος Ἀλκαμένης δὲν ἦτο δ' ἐπώνυμος ἄρχων. Ἐκ δὲ τῶν Γερμανικῶν (στ. 29) δῆλον δι μετὰ τὸ 213 ἀπὸ Χριστοῦ, πιθανῶς δὲ οὐ πολλὰς Ὀλυμπιάδας ὕστερον.

Ἀθήνησι τῇ 10ῃ Σεπτεμβρίου 1862

Δημήτριος Χ. Σεμιτέλος.

Β' ΕΚΘΕΣΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΣΩΣΤΗΝ ΑΝΑΣΚΑΦΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΚΕΙ ΕΥΡΕΘΕΝΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ.

Κατὰ τὸ μεθόριον, ὅπου συνέρχονται δύο πεδιάδες, ἡ τῆς Τριπόλεως καὶ ἡ τῆς Τεγέας, ὑψοῦται ἡρέμα γεώλοφος, ἐφ' οὗ κεῖται χωρίον εἰς τὸν δῆμον Τεγέας ἀνήκον, καλούμενον «Ἅγιος Σώστης», ὅθεν ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς καθορῶνται ἀμφότεραι αἱ πεδιάδες μετὰ τῶν ἐν αὐταῖς ἐγκατεσπαρμένων χωρίων, καὶ τὰ ἐν κύκλῳ περατοῦντα αὐτὰς ὄρη καὶ μέγα μέρος τῆς ἀπωτέρω πρὸς ἄρκτον κειμένης Μαντινικῆς πεδιάδος καὶ ἀμαυρότερον κατακλειομένης ὑπὸ σειρᾶς ἀπωτέρων ὄρεων. Ἐν τῇ πρὸς ἀνατολὰς δὲ τούτου τοῦ γεωλόφου πλευρᾷ τῇ καταντικρῶ τοῦ στενοῦ τῆς ἀπὸ Ναυπλίας καὶ Ἄργους εἰσόδου, ἐν ἀργῷ ἔθνικῷ, κλλιεργούμενῳ ὑπὸ τινος γεωργῆ φαινόνται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς θρύμματα παντοίων μορφῶν εἰδωλίων καὶ ἀγγείων πηλίνων ταῦτα παρέσχον τὴν ἀφορμὴν εἰς διαφόρους κατὰ καιροὺς, ἵνα σκάψωσι μικρὸν, καὶ ἀνεύρωσι εἰδώλια πῆλινα καὶ ἀγγεῖα, ἅτινα ἡγόραζον ἄλλοτε ἄλλοι. Ὅθεν ὁ κ. Ἰω. Πύρλας ἰατρός ἀνήγγειλε ταῦτα εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις ἀρχαιολογικῇ Ἐταιρίᾳ, αὕτη δὲ ἐντεῦθεν τὸ ἐνδοσίμον λαβοῦσα διέταξε τὴν ἀνασκαφὴν τοῦ χώρου τούτου, ὕρισσα δαπάνην μέχρις ἑκατὸν δραχμῶν. Ἐπεφόρτισε δὲ τὸν τότε καθηγητὴν τοῦ ἐν Τριπόλει Γυμνασίου κ. Ἄρ. Κυπριανόν, καὶ τούτου μετατεθέντος πρὸ τῆς ἐπιχειρήσεως, ἀνέθηκε τὸ ἔργον κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1860 πρὸς τὸν γυμνασιάρχην Τριπόλεως Παναγιώτην Κουπιτῶρην καὶ τὸν διδάσκαλον τῆς ἰχθυογραφίας Δημήτριον Σαλαμανόν, ἵνα συνεννοούμενοι μετὰ τοῦ Ἰω. Πύρλα, ἐπιστατήσωσι εἰς τὴν ἀνασκαφὴν. Ἡμεῖς δὲ τὴν ἐντολὴν ταύτην πολλάκις ἐπροσπαθήσαμεν ἀμφότεροι ὅπως ἐκπληρώσωμεν μετὰ τοῦ κ. Πύρλα, ἀλλ' αἱ πολλὰ καὶ ποικίλαι ἀσχολίαι αὐτοῦ, καθίσταναι καὶ μετὰ 15 μῆνας μετέωρον ἔτι τὴν ἐναρξίν τοῦ ἔργου. Ὅθεν προσενεχόντος ἡμῖν προθύμως τὴν ἑαυτοῦ σύμπραξιν τοῦ ἀντιμοιάρχου κ. Θ. Πετμεζᾶ περὶ τὰ μέσα Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους τούτου, ἐδέχθημεν ἄσμενοι αὐτὴν, καὶ παρασκευασθέντων τῶν πρὸς τούτο, εἰδοποιήσαντες τὸν κ. Πύρλαν, ὅστις, ὡς πολλάκις, ἔλειπε τότε εἰς Στεμνίτσαν πρὸς ἰατρικὴν ἐπισκεψίν, ἠρξάμεθα τῆς ἀνασκαφῆς κατὰ τὴν 24 Ἰανουαρίου ε. ε.

Καὶ τὴν μὲν πρώτην ταύτην ἡμέραν εὐρέθησαν πολλὰ μὲν εἰδώλια πῆλινα, ἀγγεῖα δὲ πῆλινα ὀλίγα καὶ τὸ ὄρειχαλκινον ἀγαματίδιον μετὰ τινος προσώπου ἐκτύπου ὄρειχαλκίνου καὶ τινων μικροτάτων χαλκῶν ἀγγείων καὶ ἐργαλείων καὶ

τριῶν νομισμάτων. Τὴν δὲ δευτέραν ἦτοι τὴν 26 Ἰανουαρίου πλείονα μὲν πῆλινα ἀγγεῖα, ὀλίγιστα χαλκᾶ, ὀλίγα δὲ εἰδώλια, μεθ' ἑνὸς χαλκοῦ νομίσματος. Τὴν δὲ τρίτην καὶ τελευταίαν ἦτοι τὴν 27ην πολλὰ μὲν γελοιόμορφα εἰδώλια, ὀλίγα δὲ δὲ πῆλινα ἀγγεῖα καὶ δύο χαλκᾶ καὶ ζῶων τινὲς μορφαὶ πῆλινα. Ἀκριβῶς δὲ εὐρέθησαν τὰ ἑξῆς.

Χαλκᾶ μὲν καὶ ὄρειχαλκίνα.

1 ἀγαματίδιον τέλειον καὶ ὠραῖον δέκα δακτύλων ὕψους μετὰ βάσεως τετραγώνου, σχῆμα ἔχον γυναικὸς μετὰ τινος οἶον ραβδίου πρὸς τὰ ἄνω κεκαμμένου ἐν τῇ ἀριστερᾷ, τῆς δὲ δεξιᾶς κενὴν ἔχον τὴν ὀπὴν τῶν συγκεκλεισμένων δακτύλων.

1 πρόσωπον ἐκτυπον ὠραῖον μετὰ κρίκου ἄνωθεν.

4 ἀγγεῖα, ὧν τὰ μὲν δύο ἀβαθέστερα, τὰ δὲ ἄλλα δύο βαθύτερα, διάμετρον ἔχοντα τὸ α' 11 1/2, τὸ β' 8, τὸ γ' 6 1/2, τὸ δ' 5/00 τοῦ γαλλ. μέτρου.

1 Πωμάτιον μετ' ὀπῆς ἐν μέσῳ διαμέτρου 5/00 τοῦ γ. μ.

2 πιθίσκοι ὁ μὲν μεῖζων, ὁ δὲ ἐλάσσων.

1 βαρύδιον, σχῆμα ὀπώρας ἔχον καὶ κρίκον ἄνωθεν δικαμπῆ.

4 χαλκᾶ νομίσματα, τὰ τρία Σικουονίων, τὸ δὲ Ἡλείων.

2 μικροὶ κρίκοι.

5 πέταλα ἢ κάτοπτρα λίαν μικρά, τὰ τρία μετὰ λαβίδων, τὰ δὲ ἄνευ.

5 ἐπίκουρα πέταλα μετὰ κέντρου ἐν τῷ μέσῳ.

1 αἰχμὴ λόγχης μικρᾶς.

1 ἐργαλεῖον ἐν σχήματι χερυλλίου.

2 κρίκοι ἀνοικτοί.

1 κρίκος μετὰ πετάλου.

31 Τὸ ὅλον τριάκοντα ἐν.

Πῆλινα δὲ ἢ κεράμια ἔργα σῶα μὲν καὶ καλῶς διατηρηημένα·

62 εἰδώλια μεγέθους 26—7/00 τοῦ γαλλ. μ. ποικίλων μορφῶν σπουδαίων.

40 εἰδώλια γελοιόμορφα μεγέθους 22—6/00 τοῦ γαλλ. μ. παντοίας μορφῆς.

60 ἀγγεῖα ἢ κεράμια ποικιλόμορφα, διαμέτρου 15—3/00 τοῦ γ. μ.

Ἐφθαρμένα δὲ ἐν μέρει, ἠχρωτηριασμένα καὶ τετραυματισμένα·

648 εἰδώλια παντοίων σχημάτων σπουδαίων.

575 εἰδώλια γελοιόμορφα παντοίας μορφῆς.

317 ἀγγεῖα ἢ κεράμια ποικιλόμορφα.

27 ζώμορφα μεγέθους 14—6/00 τοῦ γ. μ.

14 πόδες καὶ σκέλη.

1 βαρύδιον τετραπημένον.

Ἀξιολογώτερα δὲ καὶ περιεργότερα·

ἄ βάθρον τετράγωνον μήκους 12, πλάτους 8, ὕψους 7 3/4 ἐξ ὀπῆς γῆς, διακεκοσμημένον περίε πολεμισταῖς ἀσπίδιω-

ταίς προστύποις δώδεκα κατὰ ζεύγη ἀντιτασσομένοις ἀλλήλοις, καλῆς ἐργασίας.

β'. ἔκτυπον ἔργον ὕψους 10 1/2, πλάτους 8 1/2, Ἑλλην φωνεῶν Ἀμαζόνα, καλῆς ἐργασίας.

γ'. ἔκτυπον ὕψους 20, πλάτους 10, γυνὴ γραία ὀρθῆ περιπτυσσομένη ἰσομήκη ἀνθρώπων ἀλλόκοτος παράστασις.

δ'. ἔκτυπον ἀσπίδοφόρος μετὰ νεανικῆς τινος μορφῆς· λίαν κολοβόν.

ε'. ἀγγεῖον ἀδαθῆς, διαμέτρου 12, καλλίστης ἐργασίας, μέλαν γάνωμα ἔχον καὶ κοσμημασιν ἐντύποις πεποικιλμένον.

ς'. εἰδῶλιον ἐν σχήματι καθημένου καὶ περιλόπου, μὲ φρύγιον πῖλον· λίαν ἐκφραστικόν.

ζ'. εἰδῶλιον γελιωδέστατον, ἴσως σατύρου.

η'. γελιομόρφον εἰδῶλιον διπλοῦν.

θ'. κάμηλος μετὰ γυναικὸς ἐποχουμένης.

ι'. ἀγγεῖον εἰς σχῆμα κεφαλῆς ἀνθρώπου.

ια'. δύο κεφαλαί, ἡ μὲν φυσικοῦ μεγέθους ὠραία καὶ καλῶς διατετηρημένη, ἡ δὲ μικροτέρου καὶ ἐφθαρμένη.

1756 Τὸ ὄλον γίλια ἑπτακόσια πενήκοντα ἔξ περίπου.

Ἔχουσι δὲ σχεδὸν πάντα τὰ εἰδῶλια γυναικίαν μορφήν. Καὶ τῶν μὲν σπουδαίων πολλά εἰσιν ὑδριαφόροι, τὰ δὲ γελιομόρφα ἐχρησίμευον ἴσως ὡς κόραι καὶ νύμφαι (κοῦκλαι) εἰς τὰ παίγνια τῶν κορασιῶν.

Αἱ δὲ δύο κεφαλαί καὶ τινες τῶν ποδῶν καὶ τεμάχιον τι ὧμου λίαν ἐφθαρμένον ἐμπεδοῦσι τὴν εἰκασίαν ἡμῶν ὅτι κατεσκευάζοντο ἐνταῦθα καὶ φυσικοῦ μεγέθους πῆλινα ἀγάλματα.

Ταῦτα εἶναι τὰ εὐρεθέντα καὶ πλὴν τούτων οὐδὲν ἄλλο, εὐρέθη. Μαρμαρίνου δὲ ἔργου οὐδὲ τεμάχιον εὐρέθη, οὐδὲν οὔτε μέγα οὔτε μικρόν.

Ἐπιγραφὴν δὲ οὔτε τῶν πηλίνων οὔτε τῶν χαλκίνων τεχνουργημάτων οὐδὲν εἶχεν οὐδεμίαν. Πλάξ δὲ μαρμαρίνη ἐπιγεγραμμένη οὐδαμοῦ οὐδεμία οὔτε μαρμαρίνη ἀνευρέθη, οὔτε τῶν ὀλίγων κεραμίδων καὶ τῶν πλίνθων τῶν εἰρημνῶν εἶχε τις ἐπιγραφὴν τινα.

Συμπεραίνεται δὲ ἐκ τῶν εὐρεθέντων, ὅτι ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ ἦτο μέγα πηλοργεῖον καὶ κεραμεῖον, μάλιστα δὲ εἰδωλοποιεῖον καὶ ἀγγειοπλαστεῖον, ἀλλὰ καταδεστέρας τέχνης καὶ δευτερευούσης, οὐχὶ δὲ ὅποια ἢ τίς ἐν Κορίνθῳ καὶ Σικυῶνι κεραμευτικῆς. Τὸ δὲ κεράμειον (ἐ.) ὅπερ εὐρέθη ὄν τῆς καλλίστης τέχνης μετὰ γανώματος μέλανος καὶ κοσμημάτων ἐντύπων, ἡμεῖς θεωροῦμεν ἐπίσαστον, μέχρις οὐδὲν εὐρεθῶσι καὶ ἄλλα ὅμοια.

Ὁ δὲ πηλὸς τῶν πλείστων ἐστὶν ἐρυθρὸς, ὀλίγων δὲ τινῶν ὑπόξανθος καὶ τριῶν ἢ τεσσάρων τεμαχίων κυανοῦς. Γάνωμα μέλαν ἔχουσι ὀλίγα, ὀλιγώτερα κυανοῦν καὶ ὀλίγιστα, καὶ ταῦτα ἀγγεῖα, ἔχουσι γραφὰς κοσμημάτων, τὰ δὲ πλείστα φαίνονται καὶ ἄνευ γανώματος ὄντα.

Οὐδὲν δὲ ἔχει ζωγραφίας ἢ ἀνθρωπογραφίας, οἷαι αἱ τῶν τῆς καλλίστης τέχνης ἔργων κεραμογραφία. Πάντα δὲ τὰ ὀπισθοῦν εὐμεγέθη εἰσὶ κοῖλα ἐντός, τὰ δὲ μικρὰ στερεά.

Ἀνεσκάφη δὲ χῶρος περὶ τὰ 20 μέτρα μήκους καὶ 12 πλάτους, βάθους δὲ μέχρις οὐ εὐρίσκατο γῆ στερεά, μηδὲν ἐνέ-

χουσα ἀρχαῖον, συνήθως ἀπαντωμένη, εἰς ἐν περίπου μέτρον ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἐπικειμένης καὶ ἀνασκαπτομένης γῆς, οὔσης οἷον φορητῆς καὶ ἐπερῆμιμένης, ἀναμῆς ἔχουσης θρύμματα ἀγγείων τε καὶ εἰδωλίων παντὸς μεγέθους καὶ παντοίας μορφῆς καὶ ποικιλίας.

Ἐκ δὲ τῶν ἀνευρισκομένων ἀρχαίων πάντα μὲν τὰ ἀκέραια καὶ κάλλιον διατετηρημένα, ἐνίοτε δὲ καὶ τινὰ ἡκρωτηριασμένα μὲν ἢ τεθραυσμένα, ἀλλ' ἀξιόλογα ἦτοι διὰ τὴν περιεργον μορφήν ἢ τὴν καλὴν διατήρησιν ἢ τὸ διαφέρον τοῦ πηλοῦ ἢ τοῦ γανώματος, ἐτίθεντο κατὰ μέρος εὐθὺς ἵνα ἀποσταλῶσιν εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν ἑταιρίαν, τὰ δὲ διεφθαρμένα καὶ τὰ μὴ καλῶς διατετηρημένα καὶ κοινὰ, εἴτε ἀκέραια εἴτε μὴ, ἐτίθεντο χωριστὰ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἵνα διατεθῶσιν ὅπως ἢ Ἐφορία τῆς ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας διατάξῃ.

Πλὴν δὲ τινῶν πάντῃ πάντως ἀχρηστῶν κριθέντων, ὡς ὁλως ἐφθαρμένων ἢ κατηκρωτηριασμένων, μετρηχέθησαν πάντα τὰ εὐρεθέντα ἀρχαῖα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γυμνασιάρχου Π. Κουπιτώρη. Διότι πολλάκις ὅ,τι ἐλλείπει ἐκ τῶν ἀκεραίων, τοῦτο εὐρίσκαται εἰς τὰ κολοβά, καὶ τὰ μὲν συμπληροῦνται ὑπὸ τῶν δὲ, καὶ πάντα ὁμοῦ συντελοῦσιν εἰς πληρεστέρας πληροφορίας ἀρχαιολογικὰς τῆς πηλοπλαστικῆς τέχνης καὶ τοῦ ἰδιωτικῆς βίου. Μία δὲ πληροφορία, δι' ἣν εἶχον καὶ ἔχω πολλὴν περιέργειαν, ποῖον τὸ ὄνομα τοῦ κεραμεῦς ἐνταῦθα ἢ τὸ τοῦ κεραμεῖου ἢ τὸ τοῦ τόπου ἰδίᾳ, μένει εἰσέτι ἀνεκπλήρωτος. Διότι οὐδὲν τῶν εὐρεθέντων φέρει ὄνομα οὔτε τῶν ἀγγείων οὐδὲν, καθ' ὅσον ἐγὼ ἠδυνήθην νὰ παρατηρήσω. Ἴσως ἢ δευτέρα ἀνασκαφὴ ἀνακαλύψει καὶ τι τοιοῦτον. (*)

Ἐν Τριπόλει, τῆ 14 Ἀπριλίου 1862

Ὁ Γυμνασιάρχος.

Π. Κουπιτώρης.

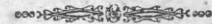
Ὁ διδάσκαλος τῆς Ἱστογραφίας

Δ. Α. Σαλαμανός.

Θ. Κ. Πετρεζᾶς

(*) Πάντα τὰ ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐθέσει μνημονεύμενα ἀρχαῖα πρὸς δ' ἔτι καὶ ἐν δευτέρῳ ὀρειχάλκινον εἰδῶλιον ἐφθασαν πρὸ τίνος καὶ ροῦ εἰς Ἀθήνας καὶ κατετέθησαν εἰς τὸ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Μουσείῳ τῆς ἀρχαιολ. ἑταιρίας.

Σημ. τοῦ γραμματέως τῆς ἀρχαιολ. ἑταιρίας.

Γ' ΒΑΣΙΣ ΑΓΑΛΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

Ὁ Πausanias, ὁ ἄλλοτε μὲν πολύλογος ἄλλοτε δὲ λακωνικώτατος τῶν ἐλλήνων συγγραφέων περιγράφει τὸ διονυσιακὸν θέατρον δυστυχῶς μόνον διὰ τῶν ἐξῆς ὀλίγων λέξεων. «Εἰσὶ δὲ Ἀθηναίοις εἰκόνες ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ τραγωδίας καὶ κωμῳδίας ποιητῶν αἱ πολλαὶ τῶν ἀφανεστέρων. ὅτι μὴ γὰρ Μένανδρος, οὐδεὶς ἦν ποιητῆς κωμῳδίας τῶν ὀξείων ἡκόντων, τραγωδίας δὲ κείνται τῶν φανερῶν Εὐριπίδης καὶ Σοφοκλῆς.»—Καὶ ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων λέξεων ἀδύνατον ἦτο νὰ κατανοήσωμεν τὸ περιχλεῖς τοῦτο οἰκοδόμημα, ἂν καλῆ τύχη κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐνεστώτος ἔτους δὲν ἀνεκαλύ-

πτοντο πλείστα διασωθέντα λείψανα αὐτοῦ. — Μεταξὺ τῶν ἀνακαλυφθέντων εὐρέθη κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰούλιον βάσις τετράγωνος ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ὕψους 1,9 πλάτους 0,58 καὶ πλάτους τῶν πλευρῶν 1,15 φέρουσα τὴν ἐπιγραφὴν « Μενάνδρος | Κηφισοδότος Τίμαρχος ἐποίησαν » Ἡ βάσις αὕτη ἀπεικονίσθη καὶ ἡ ἐπιγραφὴ αὐτῆς ἐξεδόθη ἤδη πανομοιότυπως εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν ἡμῶν ἐφημερίδα ὑπ' ἀρ. 183. — Τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην ἠπάσθη τὸ κοινὸν καὶ ἰδίως ἡ τῶν λογίων ὁμάς μετὰ μεγίστης ὄσης χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως, ὡς ἐπιβεβαιώσαν τὰ ὑπὸ Πausanίου ἀναφερόμενα καὶ ὡς πολλοῦ λόγου ἀξίαν διὰ τὴν τῆς ἀρχαιολογίας ἐπιστήμην. Καὶ ἀληθῶς δι' αὐτῆς μαθαίνομεν, οὐ μόνον διὰ Μενάνδρου ἀγάλμα ἐνταῦθα ἔκειτο, ὅπερ ἤδη ἐκ τοῦ Πausanίου ἐγνωρίζομεν, ἀλλὰ πρὸς τοῦτοις, ὅτι οἱ τὸ ἀγαλμα τοῦτο ποιήσαντες εἶναι Κηφισοδότος καὶ Τίμαρχος διάσημοι τῆς ἀρχαιότητος γλύπται, οἱ δὲ πατὴρ ἐστὶ περιφημότερον, τοῦ Πραξιτέλου. Ἄλλ' ἡ ἀνακάλυψις αὕτη τότε μόνον θέλει εἶσθαι μεγίστης ἢ μάλλον ἀνεκτιμήτου ἀξίας διὰ τὴν ἀρχαιολογίαν, ὅταν διὰ τῶν ἐξῆς ὀλίγων λέξεων ἀποδειχθῇ ὡς ἐλπίζομεν, ὅτι τὸ ἐπὶ τῆς βάσεως ταύτης τὸ πάλαι εὐρισκόμενον ἀγαλμα τοῦ Μενάνδρου διεσώθη ἡμῖν σῶον καὶ ἀβλαβές καὶ ὅτι τῶν ταῦ Πραξιτέλου υἱῶν ἔργον πρωτότυπον διασώζει τὸ τοῦ Βατικανοῦ μουσεῖον.

Ὅτε κατὰ τὸν δέκατον ἔκτον αἰῶνα ἀνεσκάπτοντο ἐν Πώμῃ τὰ ἔρειπια τῶν λουτρῶν τῆς Ὀλυμπιάδος συζύγου τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίου καὶ θυγατρὸς τοῦ Ἀβλαβίου εὐρέθησαν ἐντὸς αὐτῶν μετὰ καὶ ἄλλων λειψάνων ἀρχαίας τέχνης δύο ἀγάλματα πεντεληγίου μαρμάρου, παριστάνοντα ἀνδρας φυσικοῦ μεγέθους καθημένους ἐπὶ κομφῶν θρονίων (ὄρα P. S. Bartoli Memorie No 29 καὶ Fea Miscellanea filologica crit etc etc. p. 178). Τὰ δύο ταῦτα ἀγάλματα, ἂν καὶ ἅπαντα ἢ παραστάσις αὐτῶν φαίνεται ἐναργῶς ἑλληνικὴ κατ' ἀρχὰς ὅμως ὡς ἀγάλματα τοῦ Μαρίου καὶ Σύλλα ἐξεληφθησαν καὶ μόλις ὁ διάσημος E. Q. Visconti περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος ἐξήγησεν αὐτὰ ὀρθῶς ὡς ἀγάλματα τοῦ Μενάνδρου καὶ Ποσειδίππου, ὡς καθαρῶς τοῦ δευτέρου καὶ ἐκ τῆς ἐπὶ τῆς πλίνθου τοῦ ἀγάλματος ἐπιγραφῆς « Ποσειδίππος » ἐμφαινόμενον (ὄρα ἀπεικον. αὐτῶν παρὰ V. Visconti Museo Pelem. III tav. XV. XVI. καὶ σελ. 70: ὅπερ καὶ τοῦ αὐτοῦ Jeonogr. græc. I p. 116) Ἡ ἐπινομασία αὕτη τῶν δύο τῶν λουτρῶν ἀγαλμάτων διήγειρεν ὡς εἰκὸς τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ἐπιδοκιμασίαν ἅπαντων τῶν ἀρχαιολόγων, καὶ οὐδεὶς μέχρι τοῦδε ἀπέριψεν αὐτὴν « Οὐδὲν » λέγει ὁ Visconti ἀποδεικνύει μάλλον τὴν ἑλληνικὴν καταγωγὴν τῶν δύο τούτων ἀγαλμάτων ἢ ὁ μεγαλοπρεπῆς συνάμα δὲ καὶ χαρὴς ῥυθμὸς αὐτῶν, ὡς τῶν λαμπροτέρων καθημένων ἀγαλμάτων γνωστῶν τοῖς ἀρχαιότητος προσώπων, ἅτινα διέσωσεν ἡμῖν ὁ χρόνος. »

Ἄν δὲ νῦν τολμῶμεν νὰ διισχυρίζωμεθα ὅτι τὰ ἀγάλματα ταῦτα ἔκειντο ἐντὸς τοῦ διονυσιακοῦ θεάτρου καὶ εἶναι τὰ αὐτὰ, ὅπερ ὁ Πausanias ἰδὼν ἀναφέρει, τοῦτο πράττομεν πεποιθότες εἰς τοὺς ἐξῆς λόγους, ὡς ὑποστηρίζοντάς ἀρκούντως τὴν ὀρθότητα τῆς γνώμης ταύτης.

Πρῶτον τὰ τοῦ βατικανοῦ δύο ταῦτα ἀγάλματα ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς των φέρουσι προσηρμοσμένον σιδηροῦν ἦλον, ὅστις κατὰ τὴν πιθανωτάτην τοῦ Visconti εἰκασίαν ἐξηγεῖται ἐκ τῆς συνηθείας τῶν ἀρχαίων ἑλλήνων τοῦ νὰ προσαρμόζωσιν ὀρειχαλκίνοισι δίσκουσιν ἐν εἶδει σκιαδίων ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν ἀγαλμάτων τῶν εἰς τὸ ὑπαίθριον ἐκτεθειμένων, ἵνα προφυλάττωσιν αὐτὰ ἀπὸ τῆς βροχῆς καὶ τῶν ἀκαθαρσιῶν τῶν ὀρνέων (ὄρα περὶ τῆς συνηθείας ταύτης Ἄριστοφ. ὄρν. 4114.) τοὺς δίσκουσιν δὲ τούτους ἐκάλουν μνησκούς. Ὅστε κατὰ τὸν Visconti τὰ ἀγάλματα ταῦτα ἐκ χειρὸς περιφήμου Ἀθηναίου γλύπτου Ἰσταντο εἰς ἀγορὰν τινα, ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἢ καὶ ἐντὸς τοῦ διονυσιακοῦ θεάτρου τῶν Ἀθηνῶν. (Visconti Jeonogr. gr. I p. 116) Καὶ ὁ μὲν Braun (Ruinen u. Museen Roms p. 365) ἀποδίδει τὰ ἔργα ταῦτα τῶν ἡλίων εἰς χριστιανικὴν ἐποχὴν, ὅτε τὰ ἀγάλματα ταῦτα ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου τοῦ Panisperna ἐν Πώμῃ ὡς Ἁγίων εἰκόνες λατρευόμενα ὡς εἰκὸς καὶ τὸ ἅγιον σέλας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των ἔφερον. Ἄλλ' ἡμεῖς προτιμῶμεν ὡς πιθανωτέραν τὴν τοῦ Visconti γνώμην

Ὁ δεῦτερος καὶ ἐτι ἰσχυρότερος λόγος πρὸς ὑποστήριξιν τῆς γνώμης, ἣν ἀνωτέρω ἀνεφέραμεν εἶναι, ὅτι τὰ μέτρα καὶ αἱ διαστάσεις τῆς βάσεως ἡμῶν πληρέστατα συμφωνοῦσι πρὸς τὴν πλίνθον τοῦ ἀγάλματος τοῦ Μενάνδρου τοῦ ἐν τῷ Βατικανῷ: διότι ἐνθὺ τὸ μῆκος τῆς βάσεως ἡμῶν εἶναι 0,58 αἱ δὲ πλευραὶ αὐτῆς 1,15, μετὰ τὴν προσθήκην τοῦ θραυσμένου γείσου μῆκος 0,63 καὶ πλευραὶ 1,20: ἡ πλίνθος τοῦ ἀγάλματος τοῦ Μενάνδρου ἔχει μῆκος μὲν 0,75 βάθος δὲ 1,20 ὥστε ἡ πλίνθος αὕτη ἐξέχει τῆς βάσεως, ὡς ἦτο ἐπόμενον ἑκατόμετρα τινα.

Τρίτη δὲ ἀπόδειξις, ὅτι τὰ ἀγάλματα ταῦτα κατεσκευάσθησαν εἰς Ἀθήνας νομίζομεν εἶναι, ὅτι τὸ μάρμαρον αὐτῶν εἶναι πεντελησίον. Τέλος δὲ καὶ ὁ ῥυθμὸς τοῦ ἀγάλματος τοῦ Μενάνδρου πληρέστατα συμφωνεῖ μετὰ τοῦ ῥυθμοῦ τῶν διαφόρων ἀγαλμάτων ἐκ χειρὸς τοῦ Κηφισοδότου καὶ Τιμαρχοῦ τῶν τοῦ Πραξιτέλου υἱῶν, ὅπερ παρὰ διαφορῶν τῆς ἀρχαιότητος συγγραφέων περιγράφονται (ὄρα Brun. KGesch. I p. 391.). Καὶ ὡς ἔργα τῶν δύο τούτων τεχνιτῶν, τῶν ἀκμασάντων κατὰ τὴν 121ην Ὀλυμπιάδα (Πλίνιος. 34,51) ἀναφέρονται ἐκτὸς τῶν ἰδανικῶν παραστάσεων τῆς Ἐνυοῦς, ἀγάλματος ἐντὸς τοῦ ναοῦ τοῦ Ἄρεως εἰς Ἀθήνας (Πaus. 1,8,4): τοῦ ἀγάλματος τοῦ Κάδμου εἰς Θήβας (Πaus. IX, 12,3) καὶ ἄλλων, κυρίως εἰκονικαὶ παραστάσεις: οὕτω ἀγάλματα τοῦ Λυκούργου καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ τοῦ Ἀθρωνος, τοῦ Λυκούργου καὶ τοῦ Λυκόφρονος (Ψευδο Πλούταρχος). πρὸς τοῦτοις τὰ ἀγάλματα τῶν ποιητριῶν, τῆς Μυροῦς ἐκ Βυζαντίου καὶ τῆς Ἀνύτης ἐκ Τεγέας, καὶ δύο ἕτερα ἀγάλματα ἀγνώστων προσώπων, ὧν αἱ βάσεις διεσώθησαν (ὄρα Ross, KBlatt. 1840 No 13: Stephani N Rh Mus. IV p. 19. — Rangabe Réper No 1103. 1104). ἀναφέρονται δὲ καὶ ἀγάλματα φιλοσόφων ὡς ἔργα τοῦ Κηφισοδότου (Πλίνιος 35,87.)

Καὶ ὁ μὲν Brun. (ἀνω). βασιζόμενος κυρίως ἐπὶ συμπλέγματος ἐρωτικοῦ, ὅπερ παρὰ Πλίνιου (36,24) ὡς ἔργον τοῦ Κηφισοδότου ἀναφέρεται, θέλει νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν τέ-

1

Η ΟΙΝΗΙΣ ΦΥΛΗ ΔΙΑΤΩΝ ΕΥΑΓΩΝΙΣ ΑΜΕ
 ΝΩΝ ΧΟΡΩ ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΩ ΤΟΝ ΑΡΧΟΝ
 ΤΑ ΚΑΙΑΓΩΝ ΟΘΕ ΤΗΝ ΔΙΟΝΥΣΙΩΝ ΓΑΙΟΝ
 ΙΟΥΛΙΟΝ ΑΝΤΙΟΧΟΝ ΕΠΙΦΑΝΗ ΦΙΛΟΠΑΤΤ
 ΠΟΝΒΗΣΑΙ ΕΑΤΗΣ ΕΙΣ ΕΑΥΤΗΝ ΕΥΕΡΓΕΣΙΑΣ
 ΕΝ ΕΚΑΖ ΕΔΙΔΑΣΚΕΛΟΙΡΑ ΓΕΝΗΣ ΕΧΟΡΗ
 ΓΕΙΒΟ ΥΔΩΝ ΟΙΡΑ ΓΕΝΟΥΣ ΦΥΛΑ ΣΙΟΙ

ΕΠΕΣΤΑΤΕΙ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΘΩΝ ΤΕΡΤΙΝΟΣ ΓΑΙΟΥ ΕΥΦΡΟΣΥΝΟΣ ΜΗΝΟΦΑΝΟΥ ΠΑΝΦΙΛΟΣ ΚΑΡΤΟΔΩΡΟΥ
 ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ ΑΝΦΕΣΤΙΔΗΣ ΚΑΚΚΙΑΔΗΣ ΕΙΣΩΝ ΒΟΥΛΩΝΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΕΝΕΟΥ ΦΑΥΣΤΟΣ ΓΛΑΥΚΙΟΥ ΤΟΥ
 ΦΥΛΑΣΙΟΣ ΑΡΧΙΚΛΗΣ ΚΑΚΚΙΑΔΗΣ ΦΙΛΟΚΡΑΤΗΣ ΚΩΚΡΑΤΟΥ ΕΡΜΙΑΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΘΗΘΕΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΕΠΙ
 ΕΧΟΡΕΥΟΝ ΕΡΑΤΩΝ ΦΥΛΑΣΙΟΣ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ ΤΙΑΚΡΑΤΟΥ ΙΑΚΙΝΘΟΣ ΣΥΛΛΟΥ ΘΡΙΑΣΙΟ ΕΠΙΧΑΡΗΣ ΕΝ
 ΕΥΛΕΦΙΛΗΤΟΣ ΜΗΤΡΩ ΔΩΡΟΣ ΤΡΙΑΔΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΒΙΟ ΣΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΣΜΕΛΟΠΟΙΕΙ
 ΜΕΝΙΚΟΥ ΚΟΛΩΝΗΘΕΝ ΦΙΔΙΑΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΥ ΜΟΥΣΑΙΟΣ ΒΟΥΛΩΝΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΥΠΤΟΡΟΥ ΗΟΥΣΙΟΣ

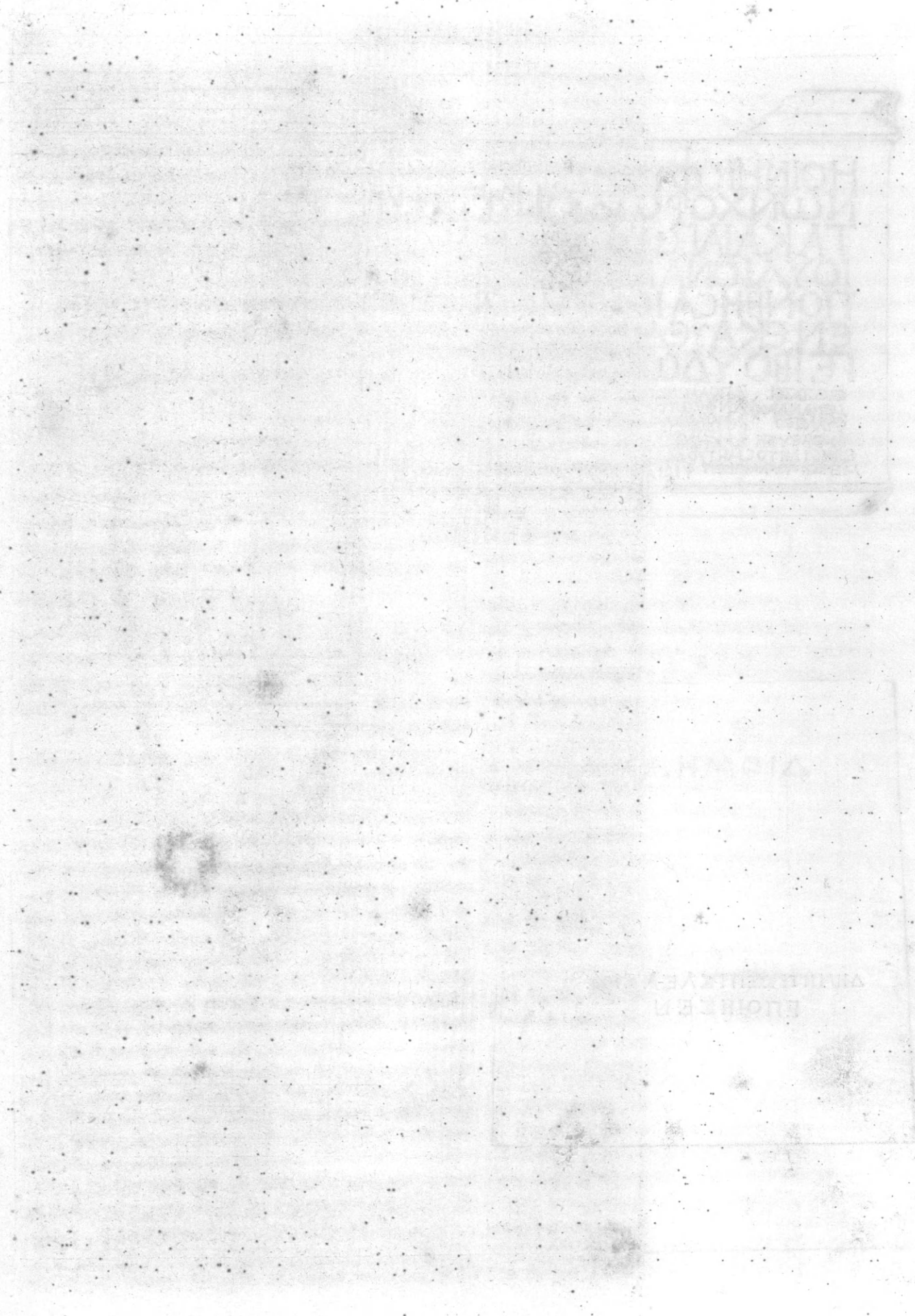
3

ΔΙΟΜΗΔΗΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΓΕΛΕΑΣΙΟΣ
ΕΠΟΙΗΣΕΝ

2

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

AMERICAN
FLOORING
COMPANY
NEW YORK
N. Y.

AMERICAN
FLOORING
COMPANY
NEW YORK
N. Y.

4.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ

Ο ΚΟΣΜΗΤΗΣ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ ΙΕΡΕΥΣ ΒΟΥΤΥΠΟΣ
 ΛΑΚΡΑΤΕΙΔΗΣ ΕΥΤΥΧΙΔΟΥ ΑΖΗΝΙΕΥΣ ΤΟΥΣ ΕΠΙΦΛ
 (ΩΣΙ ΓΕΝΟΥΑΡΧΟΝ ΤΟΣ ΕΦΗΒΟΥΣ ΑΝΕΓΡΑΨΕ
 ΕΡΕΧΘΕΙΔΟΣ

Θεοφίλος) ΑΝΑΓΥ
 ΟΝΕΡΑΤΟΣ)
 ΟΝΗΣΙΜΟΣ) ΚΗΦ
 ΙΛΑΡΟΣ ΟΝΗΣΙΜΟΥ ΚΗΦ
 ΠΡΑΚΛΕΙΔΗΣ ΟΝΗΣΙΜΟΥ ΚΗΦΗ
 (ΕΠΤΟΣ)
 ΜΟΣΘΡΕΠΤΟΥ
 ΣΑΝΔΡΟΣ ΖΩΣΙΜΟΥ
 ΕΙΚ ΔΟΤΟΣ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ ΚΗΦ
 ΕΠΙΚΤΗΤΟΣ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ ΛΑΜ
 ΖΩΣΙΜΟΣ ΤΡΥΦΩΝΟΣ ΣΟΥΒΡΙ
 ΜΗΝΟΦΙΛΟΣ)
 ΓΑΜΙΩΝ ΣΥΜΦΟΡΟΥ
 ΤΥΧΑΡΟΣ ΜΟΥΣΑΙΟΥ
 ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΟΥΣΑΙΟΥ

ΑΙΓΕΙΔΟΣ
 ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ) ΕΣΤΙΑΙΘΕΝ
 ΕΥΚΑΡΠΟΣ ΕΥΑΝΓΕΛΟΥ ΓΑΡ
 ΕΙΣΙΔΩΡΟΣ ΕΥΚΑΡΠΟΥ ΝΟΥ ΓΑΡ

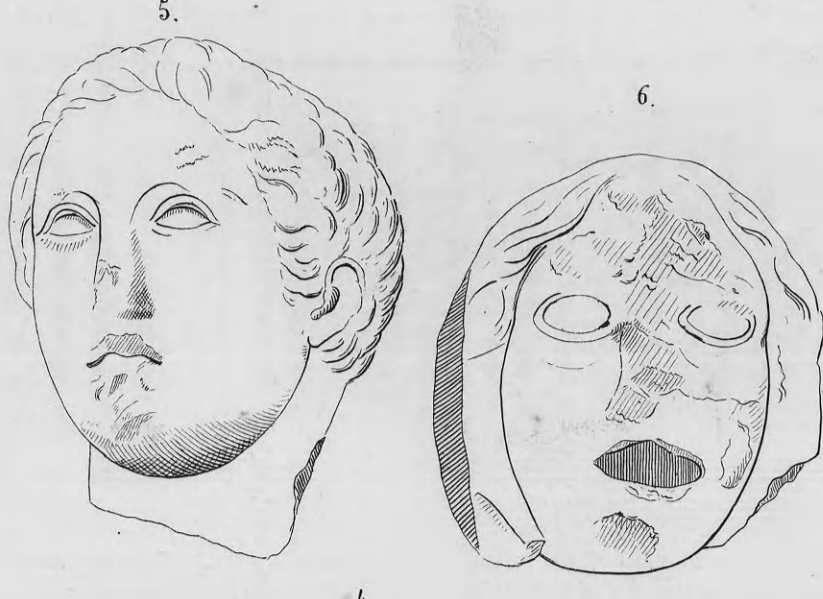
ΠΑΝΟΝΙΔΟΣ
 ΠΑΝΟΝΙΟΣ ΚΑΡΑΤΗΣ ΠΑΙΑΝΙΕΥΣ
 ΜΑΞΙΜΟΣ ΣΑΥΟΟΥ ΠΑΙ
 ΛΥΚΟΣ ΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΥ ΚΥΔ
 ΚΑΜΙΓΕΝΗΣ ΕΙΣΙΔΟΤΟΥ ΚΥΘΗ
 ΠΟΛΥΜΝΗΣ ΤΟΣ ΚΑΛΛΙΟΥ

ΛΕΟΝΤΙΔΟΣ
 ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΥ
 ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΥ ΛΕΥ
 ΕΙΣΙΔΩΡΟΣ ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΥ ΛΕΥ
 ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΧΟΛ
 ΕΥΦΡΟΣΥΝΟΣ)
 ΘΕΟΓΕΝΗΣ) ΛΕΥΚΟ

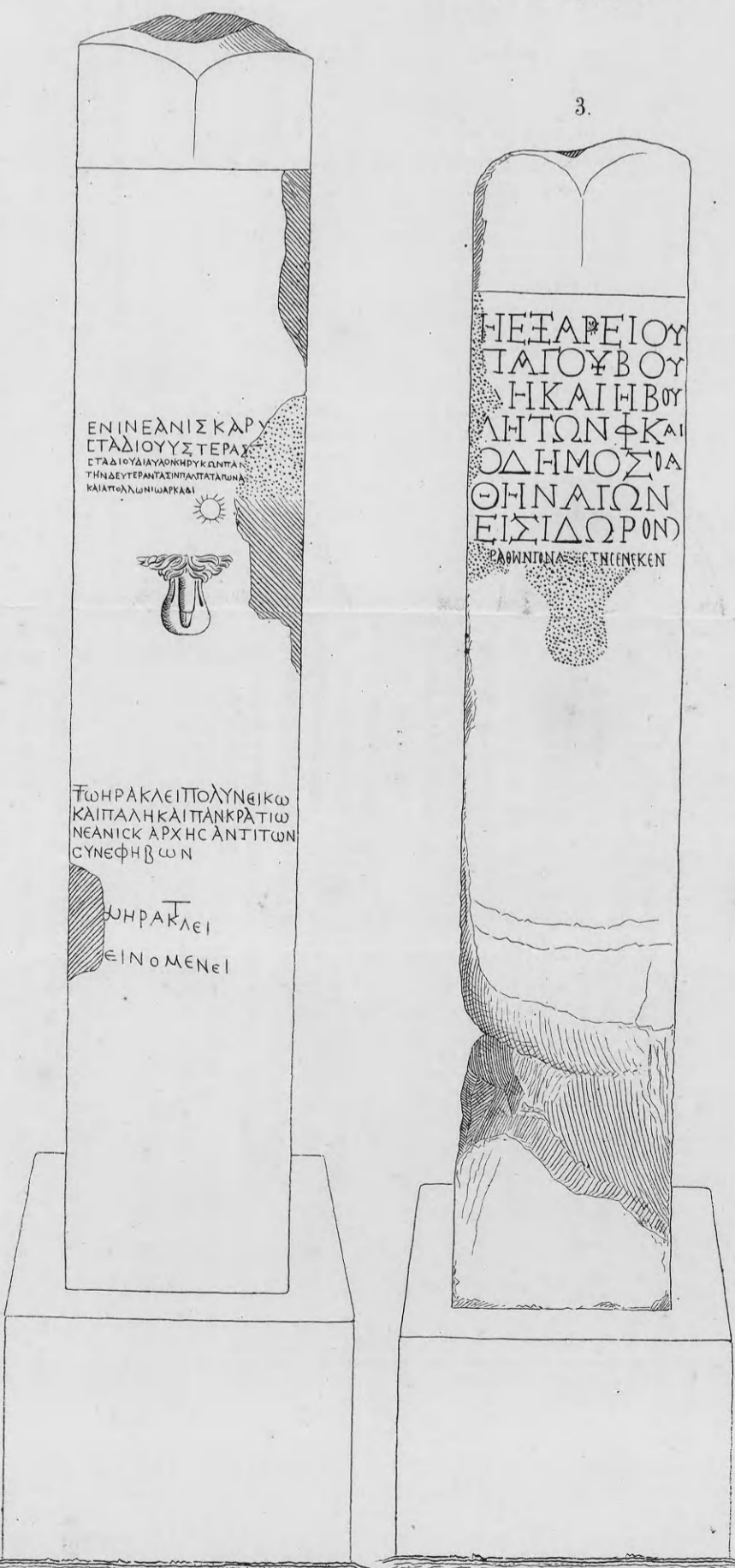
ΠΤΟΛΕΜΑΙΔΟΣ
 ΤΕΛΕΣΦΟΡΟΣ ΘΗΡΙΑ ΠΡΟΣ
 ΟΚΤΑΒΙΟΣ ΦΑΥΣΤΕΙΝΙΑΝΟΣ
 ΙΣΤΑΝ ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΒΕΡ
 ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ) ΦΛΥ
 ΖΩΣΙΑΣ ΕΡΜΟΓΕΝΟΥ ΦΛΥ
 ΔΑΚΙΒΙΑΔΗΣ ΦΑΥΣΤΕΙΝΟΥ ΦΛΥ
 ΚΙΝΟΣ) ΦΛΥ
 ΠΗΓΙΑΝΟΣ ΚΟΝ
 ΓΕΝΟΣ

ΚΑΜΑΝΤΙΔΟΣ
 ΤΤΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ (ΦΗΤ
 ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ) ΗΡΕ
 ΚΡΑΤΩΝ)
 ΟΣΕΝΟΣ) ΘΟΡΙ
 ΕΠΙΚΤΗΤΟΣ ΖΩΣΙΜΟΥ
 ΟΥΛΕΥΠΟΡΟΣ
 ΚΟΡΙΝΘΟΣ ΓΥΜΝΙΚΟΥ
 ΠΡΙΑΝΙΔΟΣ
 ΑΓΡΙΠΠΑΣ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ ΓΤΑΙ
 ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣ) ΓΤΑΙ
 ΥΣΕΙΝΙΟΣ) ΔΑΙΔΑ
 ΑΓΑΘΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ ΠΑΜ
 ΥΣΤΩΡΟΣ ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ ΣΚΑΜ
 ΑΡΑΜΟΝΟΣ ΖΩΣΙΜΟΥ ΠΑΜ
 ΜΗΝΟΦΙΛΟΣ ΕΥΔΙΑΝΟΥ ΦΗΛ
 ΑΦΟΡΟΣ ΑΓΑΘΙΟΥ ΙΝΑΙ
 ΟΙΝΕΙΔΟΣ
 ΝΟΚΡΑΤΗΣ ΕΥΝΟΟΣ ΑΧΑΡ
 ΝΩΝ) ΑΧΑΡ
 ΚΧΙΟΣ ΑΧΑΡ
 ΦΡΑΝΩΡ) ΠΕΡΙΘΟΙ
 ΑΜΑΝΔΡΟΣ ΣΚΡΑΤΟΥ ΟΝ
 ΥΣΤΟΣ ΠΟΣΕΙΔΩΝΙΟΥ
 ΣΕΙΔΩΝΙΟΣ)
 ΚΡΟΤΙΔΟΣ
 ΟΣΑΚΛΗ ΠΙΑΔΟΥ ΜΕΛΙ
 ΣΙΟΣΑΚΛΗ ΠΙΑΔΟΥ ΜΕΛΙ
 ΤΗΤΟΣ) ΜΕΛΙΤΕΥΣ
 ΟΣΠΟΛΥΚΤΗ ΤΟΥ ΜΕΛΙ
 ΦΙΛΕΟΥ ΜΕΛΙ

ΕΡΜΕΙΑΣ
 ΕΡΜΕΙΑΣ ΑΓΕΛΩΤ
 ΕΥΚΑΡΤΙΔΗΣ ΚΑΜΙΚΡΑΤΟΥΣ
 ΑΓΑΘΑΣ ΜΟΥΣΙΚΟΥ
 ΑΓΑΘΟΠΟΥΣ)
 ΕΥΤΥΧΟΣ ΕΠΙΓΟΝΟΥ
 ΕΠΙΚΤΗΤΟΣ ΕΥΚΑΡΤΟΥ
 ΕΠΙΚΤΑΣ ΣΥΜΦΑ
 ΕΥΠΟΡΟΣ ΙΩΣΙΜΟΥ
 ΕΥΤΥΧΗΣ ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΥ
 ΕΥΦΡΑΣ ΕΥΠΑ
 ΕΥΕΛΠΙΣ ΤΟΣ ΑΒΑΣΚΑΝΤΟΥ
 ΕΡΜΙΑΣ)
 ΕΡΜΙΑΣ) ΠΗ
 ΙΩΣΙΜΟΣ ΦΙΛΟΣ ΕΡΑΠΙΔΟΣ
 ΙΩΣΙΜΟΣ)
 ΙΩΣΙΜΟΣ ΑΓΑΘΗΜΕΡΟΥ
 ΙΩΣΙΜΟΣ ΧΡΥΣΑΜΘΟΥ
 ΘΡΑΣΕΑΣ ΝΟΥ ΜΗΝΙΟΥ
 ΜΥΡΩΝ ΚΑΡΕΙΝΑ
 ΜΑΥΡΟΣ ΣΥΝΕΡΟΣ
 ΜΟΥΝ ΜΥΣΤΗΣ
 ΜΥΣΤΙΚΟΣ)
 ΝΟΥ ΜΗΝΙΟΣ)
 ΠΑΙΛ ΤΡΟΦΙΜΟΣ
 ΣΕΚΟΥΝΔΟΣ ΕΥΦΡΟΝΟΣ

ΣΚΙ
 ΕΚΑ. ΟΚΟ)
 ΜΕΤΑΔΑΤΤΙ)
 ΑΓΩΝΟΟΣ)
 ΑΝΤΙΝΟΕΝ)
 ΚΑΙ ΟΙΣ ΟΦΙΟΜΙ)
 ΑΝΤΙΝΟΕΝ ΕΛΕΥΣΙ)
 ΠΡΕΙΣ ΑΝΔΡΟΣ) ΓΑΡ
 ΣΤΕΦΑΝΟΣ) ΕΓ...
 ΑΔΡΙΑ ΜΥΡΩΝ ΚΑΛΛΙ
 ΦΙΛΑΔΕΛ ΚΑΛΛΙΦΡΟΝ
 ΘΗΣΕΙ ΦΛΗΛ ΟΔΩΡΟΣ)
 ΣΜΗΝΟΧΑΡΙΣ ΧΟΛΛΙ
 ΤΟΥ ΠΕΡΙΛΑΚΛΥΡ ΔΑΚΛΙ
 ΚΟΜΟΔΕΙΩΝ ΚΑΛΛΙΦ
 ΝΑΙΟΥ ΚΑΙ ΚΑΣΣΤΙΝ Δ
 ΕΠΙΝΙ ΟΚΟΣΜΗΤ ΚΑΙ Ο
 ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΟΚΟΣΜΗΤ ΚΑΙ Ο
 ΓΕΡΜΑΝΙΚΕΙΩΝ ΟΙ ΕΦΗΒΟΣ
 ΑΡΩΝ ΔΥΡΑΚ ΚΑΜΕΝΙ
 ΣΤΡΑΤΗΣΤΑ ΑΡΙΝΟΓΕΝ
 ΚΗΡΥΞ ΚΑΛΛΙΦΡΟΝΟΣ
 ΕΙΔΕΥΣΕ ΓΕΡΑΣΤΟΣ

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

ἡ παροῦσα ἐφημερίς, διακοπεῖσα ἐπὶ τέσσαρας μῆνας διὰ τὴν μὴ χορήγησιν τῆς ἀναγκαίας δαπάνης ἤδη ἐπὶ τῆς προτέρας κυβερνήσεως, μέλλει τοῦ λοιποῦ μέχρι συμπληρώσεως τοῦ ἔτους νὰ ἐκδοθῇ βεβαίως. ἅς γνωρίζωσι δὲ δι' αὐτὸ χάριν οἱ φίλοι αὐτῆς πρὸς τὴν παροῦσαν κυβέρνησιν τοῦ ἔθνους, ἥτις καὶ περ βεβαρυμένη ὑπὸ παντοίας περισπασμῶν καὶ χρηματικῶν ἀναγκῶν, ὅμως δὲν ἔκρινεν ἄξιον νὰ ἀτερῆσθαι τὴν ἐπιστήμην τῶν ἀρχαιοτήτων ὄργανου χρησίμου, ἀλλ' ἐχορήγησε τὴν συνδρομὴν τῆς πρὸς ἔκδοσιν αὐτοῦ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10(22) Ἰανουαρίου 1863.

Ἐ ἐκδότης.